

*
ŠE LIKÉ TĚLO
JEST JAKO TRÁVA.
VŠE LIKÁ
SLÁVA ČLOVĚKA
JAKO KVĚT TRÁVY...
ALE SLOVO PÁNĚ
ZŮSTÁVÁ
NA VĚKY
I. Pt. 1.24

ROČNÍK XV

živá!
SLOVA

1

1983

Téma: Bible

1. Název „Bible“ je:
 - a) odvozen z řeckého slova „biblion“ a znamená „kniha“ (biblia = množné číslo, knihy),
 - b) označení literárního díla starověku,
 - c) asyrsko-babylonského původu a znamená „papyrus“?
2. Bible byla napsána v těchto jazycích:
 - a) akkadsky, hebrejsky, latinsky,
 - b) hebrejsky, aramejsky a řecky,
 - c) židovsky, řecky a latinsky?
3. Bible je Bohem inspirována:
 - a) ve svém celku i v jednotlivostech,
 - b) pouze ve svém významu,
 - c) inspirovány jsou pouze věroučné pasáže,
 - d) inspirovánost Bible není nicím doložena?
4. Přívalstek „Starý“ dali Zákonu:
 - a) Židé v 3. stol. před našim letopočtem,
 - b) Židé ve 2. stol. n. l.,
 - c) křesťané?
5. Pán Ježíš označil Starý Zákon jako:
 - a) Zákon, zjevení a duchovní písničky,
 - b) Písma, tj. Mojžíš a proroci,
 - c) Písma, tj. Mojžíš, proroci a Žalmy?
6. Apokryfy:
 - a) jsou spisy vzniklé v poexilní době,
 - b) je souhrnný název pro 12 knih, tvořících přechod k Novému Zákonu,
 - c) novozákonní knihy nezařazené do Bible?
7. Pán Ježíš z Apokryfů:
 - a) citoval jeden verš,
 - b) citoval sedm veršů,
 - c) necitoval žádný verš?
8. Pán Ježíš mluvil:
 - a) hebrejsky,
 - b) aramejsky,
 - c) kananejsky?
9. Bible rozdělená na kapitoly a verše byla prvně vydána:
 - a) v 5. století,
 - b) v 9. století,
 - c) v 16. století (našeho letopočtu)?
10. Septuaginta znamená:
 - a) nejstarší řecký překlad Starého Zákona,
 - b) pět knih Mojžíšových,
 - c) překlad Nového Zákona?

Odpovědi:

1. a), 2. b), 3. a), 4. c), 5. b), 6. a), 7. c), 8. b), 9. c), 10. a).

**NĚKOLIK
OTÁZEK
PRO CHVÍLE
ZTIŠENÍ**

DO NOVÉHO ROKU MILOSTI

NAPLŇUJE SE ČAS! To si zvlášť uvědomujeme v souvislosti s jeho novým předělem ... Před námi jsou nové perspektivy, nová zaslíbení a napomenutí k vykupování času pro Pána, k osvědčení věrnosti v Jeho díle. Rok 1983 je pro nás novou příležitostí k pokračování ve stavbě domu. Jací jsme stavitelé...?

Podobenství, které Pán Ježíš vyprávěl o dvou stavitelích, čteme v Mt 7,24–27. Moudrý stavitel postavil svůj dům na skále. Když spadl příval, přihrnaly se vody a spolu s vichřicí se vrhly na jeho dům, ten nespadl, vydržel. Druhý stavitel jednal nemoudře, když postavil svůj dům na písku. To, že v podobné zkoušce dům nevydržel, si umíme představit.

Všimněme si, že rozdíl mezi těmito dvěma staviteli nebyl v druhu zkoušek. Křesťanství nikomu nabízí cestu za Pánem Ježíšem zcela klidnou bez bouří. Vždyť skrze mnohá soužení musíme vjít do království Božího (Sk 14,22). Rozdíl byl ve volbě základu.

Co znamená „stavět na skále“? Podle výkladu Pána Ježíše to znamená slyšet a plnit Jeho slova. Abychom mohli plnit jeho vůli, musíme pilně studovat Písmo a potom poznání pravdy uskutečňovat v našem životě. O Pánu Ježíši je napsáno, že on je Slovo, Slovo Boží. A Bible je rovněž Boží Slovo. Slovo se příchodem Pána Ježíše na Zem stalo tělem, takže lidé mohli vidět žijící Boží Slovo. Bible je psaným Slovem Božím, skrze které nám Duch svatý zjevuje Boha. Jestliže Kristus a Bible jsou v tomto smyslu dokonale jedno, pak toho vyplývá, že vztah věřícího k Bibli musí být stejný, jako jeho vztah k Pánu Ježíši. Náš postoj k Božímu Slovu ukazuje na náš vztah k samému Bohu. Nemilujeme ho více, než ctíme a posloucháme Slovo Boží. Ve svém srdci a životě nemáme více místa pro Pána, než kolik ho máme pro jeho Slovo.

Proč Pán Ježíš později řekl svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijde mi k němu a učiníme si u něho příbytek“ (J 14,24). V těchto slovech jsou obsaženy čtyři, pro nás životně důležité pravdy:

1. zachovávání Božího Slova je odlišujícím znakem učedníků Kristových od světa;
2. zachovávání Božího Slova je prověřením lásky učedníka k Pánu a důvodem Boží lásky k učedníkovi;
3. zachováváním Božího Slova se Pán Ježíš dá svému učedníku poznat (v. 21);
4. prostřednictvím poslušnosti vůči Božímu Slovu učedník připraví své srdce pro příbytek Otce i Syna v Duchu Svatém.

A takový život věřícího obстоje i v bouřích, zkouškách, když se chvěje, ale nepadne. Kolik ztroskotaných „domů“ vidíme v této době kolem sebe? Kolik nesfастných rodin? A příčina? Neposlušnost vůči Božímu Slovu.

Jestliže chceme, milovaní, i v nastávajícím období roku, který je před námi, vést vítězný život bez pádu a stavět dům, který obстоjí ve všech zkouškách, pak přijměme tento princip: čtěme si Boží Slovo horlivě, denně, a denně podle něho říďme svá slova i činy.

-jos

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

ZÁKLADY BIBLICKÉHO UČENÍ

VI. Biblický křest

Věříme, že novozákonní biblický křest se děje ponořením do vody a vztahuje se pouze na znovuzrozené věřící, kteří po něm touží a mohou tímto způsobem vyznat svou víru v Krista a zasvěcení před svědky. Podle našeho poznání není tzv. „svátostí“ — to je spásu přinášejícím náboženským úkonem, uděleným k tomu určenou osobou. Jen sám Bůh udílí svou spasitelnou milost a jen on začleňuje do své Církve! Křest je pouze vnějším vyznáním této skutečnosti. Je veřejným svědectvím křtěncova poznání, poslušnosti a srdečného oddání se Kristu, v němž touží a chce umírat starému životu a vstát s ním k novému životu k jeho cti a slávě.

„Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak nevěří budeť zahanben“ (Mk 16,16).

„... pokání čiňte a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů ...“

Tedy ti, kteří ochotně přijali slova jeho, pokřtěni jsou, a připojilo se v ten den duši okolo tří tisíců“ (Sk 2,38–41).

„Zdalíž nevíte, že kteříkoli pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho po-křtěni jsme? Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest ve smrt, abychom jakož z mrtvých vstali Kristus k slávě otce, tak i my v novotě života chodili“ (Ř 6,3–4).

„Pohřbeni jsouce s ním skrze křest, skrze nějž i spolu s ním z mrtvých vstali jste skrze víru, kteráž je mocně dílo Boží, kterýž vzkřísil jez z mrtvých“ (Ko 2,12).

VII. Všeobecné kněžství věřících

V Písmě poznáváme základy všeobecného kněžství věřících. Tím není míněno všeobecné „řečnickství“, ale mnohem více! Každé dítko Boží, jak bratr, tak sestra má právo i přednost „vstoupit do svatyně“ a mít obecenství s Bohem — Otcem i Synem skrze Ducha svatého a sám sebe přinášet Bohu v obět zalíbení v Pánu Ježíši; a to vše bez lidského prostředníka. Každý má výsadu „kněžského“ obětování a přimluvných modliteb za své bližní.

„Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytí, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předívne světlo své“ (1Pt 2,9).

„... kterýž zamiloval nás a umyl nás od hřichů našich krví svou. A učinil nás krále a kněží Bohu a Otci svému, jemuž bud sláva moc na věky věků. Amen“ (Zj 1,6).

„Protož prosím vás, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnnou službu svou“ (Ř 12,1).

„... vydávejte se k službě Bohu, jako byvše mrtví, již živí, aoudy své za odění spravedlnosti Bohu“ (Ř 6,13).

VIII. Služby ve shromáždění

Podle zpráv Nového zákona jsme přesvědčeni o tom, že nemá být slouženo „jediným mužem“. Na základě Božího obdarování můžeme být kazateli jeho Slova, ovšem ne v podobě výsadní funkce „sborového kazatele“, který by byl jediným interpretem Ducha svatého, jej představoval nebo dokonce nahrazoval ve sborové činnosti Božích dítek. Vždyť církev a její jednotlivé místní sbory jsou živým organismem s údy schopnými tvůrčí aktivity. Věříme, že každý, komu Pán dal obdarování, má velkou odpovědnost — a podobně i každá služba předpokládá zjednání a všeobecné poznání odpovídajícího daru nejen u nositele, ale také u ostatních. To platí stejně pro zvěstování slova, jako pro tichou pastýřskou službu. Jsme přesvědčeni o tom, že veřejná služba slovem a učením ve sboru podle Božích zásad je svěřena výhradně bratřím. Jsme však Pánu hluboce vděční za všechny ostatní, zejména ony tiché služby rozličného druhu, které mohou naše sestry vykonávat z lásky k Pánu a za jejich svědectví pokory „pro anděly“, vyjadřované zevně přikrytím hlavy (1K 11,5–13).

Dbáme o to, aby naše shromáždění nesla charakter Sk 2,42: „I zůstávali v učení apoštolském a v lámání chleba a na modlitbách“ — aby byla Duchu svatému dáná volnost pro vzdělávání, potěšování, napomínání a ve vedení podle jeho svaté vůle. Znovu zdůrazňujeme: Sám Duch svatý — duch Pána Ježíše Krista a ne nějaká lidská instituce nebo jednotlivcova tělesná horlivost (3J 9–12).

„Ale majíce obdarování rozdílná podle milosti, kteráž dána jest nám, buďto proroctví, to af se koná podle pravidla víry. Buďto ūrad v přisluhování, buďto ten, kdo učí ve vyučování. Též kdo napomíná v napomínání; ten kdo rozdává v upřímnosti, kdož předložen jest v pilnosti, kdo milosrdenství činí, čiň to s ochotností“ (Ř 12,6–8).

„Rozdílní pak darové jsou, ale tentýž Duch. A rozdílná jsou přisluhování, ale tentýž Pán ... Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje jednomu každému obzvláštně jak ráčí (1K 12,4–11).

„A onť dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangeliisty, jiné pak pastýře a učitele pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova. Až bychom se sběhli všichni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova“ (Ef 4,11–13).

„Jeden každý jakž vzal dar, tak vespolek tím sobě přisluhuje jako dobrí šafáři rozličné milosti Boží.

Mluví-li kdo, mluvíž jako řeči Boží; jestliže kdo přisluhuje, čiň to jako z moci, kteréž jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven byl Bůh skrze Jezukrista“ (1Pt 4,10–11).

„Ženy vaše v shromáždění af mlčí, nebo nedopouští se jim mluviti, ale aby poddání byly, jakž i zákon praví“ (1K 14,34).

„Žena af se učí mlčeci, ve všeliké poddanosti. Nebo ženě nedopouštím učiti, ani vládnouti nad mužem, ale aby byla v mlčení“ (1Tm 2,11–12).

IX. Samostatnost místního sboru

Na základě Božího slova poznáváme z pravokřesfanské praxe, že každý místní sbor byl samostatný, přímo odpovědný Pánu. Toto podle Nového zákona trvající právo samostatnosti nesmí však být falešně chápáno jako volnost, která nerespektuje pro všechny sbory stejně závazný Boží ūrad a pořádek! Vždy platí a bude platit Boží pravda, že jsme JEDNO TĚLO a JEDEN DUCH! Z toho prakticky vyplývá, že místní sbor bude respektovat rozhodnutí jiného sboru, pokud se týká přijímání jeho přislušníka k účasti na Památce Páně nebo naopak dodržování určené kázně za nenáležité jednání, či pro „falešné učení“. Jestliže by některý sbor jednal svévolně jinak, zpronevěřil by se tím JEDNOTĚ JEDNOHO TĚLA a PŮSOBNOSTI JEDNOHO DUCHA.

„Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme“ (1K 12,13).

„Jedno jest tělo a jeden Duch“ (Ef 4,4).

„Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím“ (Zj 3,22)!

X. Památku Páně („Večeře Páně“).

Památku Páně slavíme na příkaz Pána Ježíše po pravokřesfanském způsobu (Sk 20,7) pravidelně každou neděli. Činíme tak na jeho památku. Toto přikázání jeho lásky je pro nás nejkrásnějším odkazem. Podobně jako křest i „Večeře Páně“ není pro nás svátostí. Není obřadem, jímž některá výsadní osoba poskytuje „v za-stoupení Božím“ odpustění hřichů, věčný život, či zvláštní moc a duchovní sílu. Je nejzácnější duchovní hostinou živých Božích dětí těšících se výsadě „všeobecného kněžství a království v Kristu u Otce“ (Zj 1,6). Čtením přislušného Slova, písniemi a zejména děkovními modlitbami, chválami a velebením uctíváme svého Pána a noříme se vždy znovu do hlubin tajemství jeho osoby, jeho spasitelné lásky a jeho dokonalé oslavné poslušnosti a bezmezne oddanosti Bohu — svému Otcí. Přitom současně osvědčujeme spojení se všemi, kteří jsou „obmyti krví Beránka“, se všemi vykoupenými. Tuto památku budeme slavit podle přání svého

Pána až do naplnění zaslíbení jeho příchodu pro nás. Jestliže se někdo ve svém jednání prokáže „nehodným“, anebo se přidrží „falešného učení“, je vyloučen z obecenství a nemá podíl s ostatními věřícími na „Večeři Páně“, pokud se v upřímném sebepoznání a pokáni nenapraví.

„A vzav chléb a díky činiv, lámal a dal jim, řka: To jest tělo mé, kteréž se za vás dává. To čiňte na mou památku! Takž i kalich, když bylo po večeři, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi, kteráž se za vás vylévá“ (Lk 22,19–20).

„Kalich dobročešení, kterémuž dobročešíme, zdaliž není společnost krve Kristovy? A chléb, kterýž lámeme, zdaliž není společnost těla Kristova? Poněvadž povečeřel, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli piti budete, na mou památku. Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokudž nepřijde“ (1K 11,23–26).

„Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježiš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb, a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou památku. Takž i kalich, když JEDEN chléb, JEDNO tělo mnozí jsme; všickni zajisté JEDNOHO chleba účastní jsme“ (1K 10,16–17).

„Tedy první den po sobotě, když se učedníci sešli k lámání chleba...“ (Sk 20,7).

„Nyní pak psal jsem vám, abyste se nesměšovali, kdyby kdo, maje jméno bratra, byl smilník, neb lakomec, neb modlář, neb zlojelec, neb opilec, neb dráč. S takovým ani nejeztel! Nebo proč mám já i ty, kteříž jsou vně souditi? Však ty, kteříž jsou vnitř vy soudíte. Ty pak, kteříž jsou vně Bůh soudí. Vyvrztež tedy toho zlého sami z sebe“ (1K 5,11–13).

„Synáčkové moji, totot vám píši, abyste nehřešili. Paklif by kdo zhrešil, přimluvce máme u Otce, Ježiše Krista spravedlivého. A onť jest oběť slitování za hřichy naše, ale i za všechno světa“ (1J 2,1–2).

„Jestliže pak budeme vyznávat hřichy své, věrný jest Bůh á spravedlivý, aby nám odpustil hřichy a očistil nás od všeliké nepravosti“ (1J 1,9). -přípr. zo (Dokončení příště)

pokánie

„A potom, keď bol Ján vydaný, prišiel Ježiš do Galilej kážúc evanjelium kráľovstva Božieho a hovoril: Naplnil sa čas a priblížilo sa kráľovstvo Božie. Čiňte pokánie a verte v evanjelium!“

1. Čiňte pokánie!

Výzvu „Čiňte pokánie!“ naliehavou vyslovil Ján Krstiteľ. Pokániom sa mali ľudia pripraviť na príchod Mesiáša. Mnohí hriesci – publikáni, úžerníci, vojaci ba i kniežatá – vyznávali svoje hriechy a dávali sa krstí v Jordáne. No stále zostávalo mnoho tých, ktorí sa nepokorili a svoje hriechy nevyznávali. Medzi takých patril aj Heródes. Ján ho karhal za to, že prebral ženu Heródiadu od svojho brata Filipa. Heródes zato uvrhol Jána do žalára a ne-

skôr na žiadost svojej ženy a jej dcéry Salome dal ho aj sťat. Myslel: Nebude mi viac pripomínať moju minulosť a naliehat na mňa, že mám činit pokánie!

Ján odišiel, ale prišiel Ježiš. A znova tie isté slová: Čiňte pokánie a verte v evanjelium! Je usmrtený Ján – hlas, ale nie Slovo. Prichádza Pán Ježiš.

Ľudia odstránili i Ježiša. Mysleli si, že tým odstránili aj Slovo, ktoré im hovorievalo do duše a rezalo do srdca. Ale nie, Pán Ježiš slávne vstal zmŕtvych, prijal miesto po Božej pravici v sláve a poslal na zem Svätého Ducha, aby On mal na starosti nesenie výzvy: Čiňte pokánie! Toho človek usmrtil nemôže, ľudia Ho nemôžu uvrhnúť do väzenia ani pribíti na kríž. On volá najprv skrze ústa Petrove: Čiňte pokánie! a potom volal skrze ústa všetkých apoštolov i skrze všetkých kresťanov to isté.

Táto výzva nebola nikdy prerušená a zneje stále celým svetom. Boh sa postaral, aby nezanikla. Bolo zatváranie i stínanie i mordovanie ohlasovateľov tejto výzvy, ale i dnes zneje: Čiňte pokánie!

2. Čo je pokánie?

Pojem „pokánie“ je prekladom gréckeho slova „METANOIA“, čo znamená zmena myslenia. Pravé pokánie znamená zanechanie svojej vlastnej mienky o živote, o správnych veciach i o hriechu a postaviť tieto myšlienky do súladu s Bohom. Spolu s Bohom máme mať názor na hriech – že existuje, že je zly, že musí byť potrestaný.

Pán Boh v snahe o vytvorenie čo najlepších podmienok života pre človeka, dal mu životné pravidlá. Neposlušnosť voči nim je hriech. Hriechom je akákoľvek neláska k bližnemu, akékoľvek nesplnenie Božích požiadaviek, akýkoľvek nedostatok vieri a dôvery v Boha.

Pravé pokánie obsahuje päť krokov:

a) Uvedomí si a uznať hriech.

„A keď on príde, bude usvedčovať svet o hriechu...“ (J 16,8). To je úloha Svätého Ducha. On skrže proroka Nátna ukázał prstom na Dávida, keď zhrešil a povedal mu: „Ty si ten muž“ (1S 12). Táto veta bola pre Dávida ako bodnutie kopije, nenašiel slová obhajoby. Povedal bez výhovorky: „Zhrešil som!“

Koľko je dnes tých, ktorí, hoci veľkí hriesci, nemajú vôbec nejaké vedomie hriechu či viny. Preto prvým krokom na ceste pokánia je – vinu si uvedomiť a uznať.

Možno, že nepríde k tebe Nátan a nepovie ti: Ty si ten muž! No i tak si denne uvedomuj svoje poklesky a uznať svoje chyby. To je ten prvý krok na ceste hore, na ceste pokánia. Bez tohto kroku je len cesta dole.

b) Vyznat hriech.

Bez vyznania hriechu niet odpustenia. Kto svoj hriech skrýva a tají pred ľuďmi, ten nekoná pokánie a preto niet pre neho milosti. Hriech treba vyznať pred tým, voči ktorým sa človek prehrešil. Ak nežijú alebo sú nedostupní, vyznať pred staršími zboru. Vyznanie hriechu má aj ochranný účinok – kto konkrétny hriech vyzná, už sa tak ľah-

ko hriechu toho druhu v budúcnosti nedopustí.

c) Olutovať hriech.

Niekedy ľudia hriech vyznajú, keď sú z neho usvedčení. No odhalenie ich stále ďalej mrzí. Vyznať hriech je druhým stupňom pokánia, no nie konečným. Kráľ Saul napríklad vyznal z donútenia alebo z usvedčenia hriech, že nezahubil všetko z Amalecha, ale to vôbec neolutoval. Samuelovi hovoril: „Zhrešil som, ale ma, prosím, predsa len teraz ucti pred staršími môjho Ľudu a pred Izraelom a navráť sa so mnou, aby som sa klaňal Hospodinovi, tvójmu Bohu“ (1S 15,30).

Tu Saul vyznal, že zhrešil hriechom neposlušnosti, ale to neľutoval a žiadal zakrytie tohto hriechu. To nebolo plné pokánie. Urobil len dva kroky – uznal, vyznal – ale neolutoval to, čo v neposlušnosti urobil. To nie je pravé pokánie. Ako by aj mohlo byť, keď Saul nepoznal Boha a neuznával ho za svojho Samuelovi hovoril: „...tvojmu Bohu“.

d) Opustiť hriech.

Uznať – vyznať – olutovať – opustiť. To „opustiť“ hriech je štvrtý krok na ceste pokánia. Vykonal ho napríklad Jonáš. Najprv zhrešil neposlušnosťou voči Božiemu prikazu. Potom v útrobách veľkej ryby svoj hriech uznal, vyznal, olutoval a opustil. Opustil ho z donútenia – vedel, že len na ceste plnenia Božích príkazov môže zostať živý. Opustil svoj hriech a vydal sa na správnu cestu do Ninive. Tam zvestoval súd tomu mestu a očakával jeho skazu. Zdôrazníme si, že opustil hriech z donútenia. Predtým si ho uvedomil, Bohu ho vyznal, olutoval, opustil – ale bolo to pravé pokánie? Vošiel do súladu s Bohom? Pravé pokánie to nebolo a nesúlad s Božími myšlienkami trval. On označil Ninivenom súd a potom na jeho vykonanie čakal v tieni brečtanu. No súd neprichádzal, lebo Ninive konala skutočné pokánie. A tak Jonáš, nenávidiaci pohanov Ninive, vyčítal Bohu. Nevošiel s ním do jednomyselnosti.

e) Nenávidieť hriech.

Až toto je záverečný krok na ceste pokánia. Hriech UZNAŤ – VYZNAT – OLUTOVAŤ – OPUSTIŤ – NENÁVI-

DIEŤ, to je spôsob Božieho pohľadu na hriech. Bolo Jonášovo pokánie plné? Prepracoval sa až k tomu piatomu kroku — nenávidieť hriech? Isteže áno, ale oniečo neskôr. On bol ten, ktorý vydal svedectvo o Božej odpušťajúcej milosti a o svojej neposlušnosti. Kto to vystupuje vo vlastnej autobiografii ako nesympatický človek, bez lásky, dokonca hádajúci sa s Bohom, zatiaľčo Boh vystupuje ako zvrchované milostivý voči hriechníkovi? Jonáš sám seba popisuje spôsobom, ktorý je odpudzujúci, veď všetko, čo urobil, urobil až na druhý raz z donútenia. Ale — napísal knihu o histórii svojho hriechu a histórii Božej milosti. A my spolu s našimi defmi sa z tcho učíme poznávať dôsledky neposlušnosti a Jonášov postoj, v ktorom nenávidí hriech a odsudzuje nesúlad s Božími myšlienkami.

3. Cesta pokánia

Načrtli sme si päť krokov na ceste pokánia: hriech UZNAŤ — VYZNAT — OLOTOVAT — OPUSTIŤ — NENÁVI-

DIEŤ. Tak prichádza človek do súladu s Božími myšlienkami o podstatných veciach. Pokánie nie je nejaká pokuta, napríklad odriekáť počas niekoľko minút či hodín nejaké „modlitby“, ale je to zmena myšle človeka a jej uvedenia do súladu s Božími myšlienkami. Nie je to len pláč nad svojimi slabostami, ale uznanie a vyznanie svojich konkrétnych hriechov, ich oľutovanie, opustenie a vzatie v nenávisi. Pokánie nesmie zostať na polceste. Keď nie je úplne, nie je ani skutočné.

Každé pravé pokánie vedie k Pánovi Ježišovi. Len to má cenu, keď sa hriech vyzná v jeho prítomnosti, lebo každý hriech je pre neho rana bičom, tŕň v korune alebo klin v dlani. Bez pokánia nie je možné obrátenie. Len pokánie s odvodením sa Pánovi Ježišovi má pozitívny výsledok.

Aj nám dnes poznove znie posolstvo Pána Ježiša: „Činite pokánie!“ Máme ho činiť denne, lebo máme k tomu dôvod. Platí to i dnes. ik

ROZVODY

Matouše 19,3—9

Manželství člověk dostal v zahradě Eden a odtamtud je vzal s sebou do svého porušení hřichem. Bůh sám mu je dal jako pozehnání, a vzdor zkáze skrze hřich má pozehnáním zůstat. Věřící lidé všech dob toto vědě. Již Tertullian, pozehnáný Boží člověk žijící na přelomu 2. a 3. století, řekl: „Jaké to spojení mezi dvěma věřícími, kteří mají jednu naději, jednu tužbu, jednu službu Pánu, jako bratr a sestra, není mezi nimi rozdělení ani v oblasti těla a duha. Oni jsou v pravém smyslu „dvá v jednom těle“: klekávají na kolena, modlí se, postí se spolu, učí, napomínají, vzájemně jeden druhého nese, jsou spolu v církvi Boží, při památce Páně, sdílí spolu těžkosti, pronásledování i radosti, jeden před druhým nic neskrývá. Kristus se raduje, když to vidí a slyší, posílá jim svůj pokoj. Kde jsou dva, tam je i on, a kde je on, tam ten zlý není“. A Písmo varuje před těmi, kteří manželství zakazují, protože to je učení démonů (1Tm 4,1,2). Timoteus měl dbát na to, aby dohližitel sboru byl bez úhony, muž jedné ženy (1Tm 3,2). To všechno svědčí o tom, jakou cenu má manželství v Božích očích.

Boží určení od počátku bylo, že spojení muže se ženou je nerozlučitelné. Ale na svět přišel hřich a s ním i smrt. Ty přinesly zkázu i do manželství: smrt způsobila zrušení manželského svazku a právě tak i hřich. Avšak ne každý hřich zrušil manželství, jedině hřich cizoložství jednoho z manželů. Za tento hřich byl trest smrti (3M 20,10), protože právě tak jako smrt zrušil manželský svazek. Cizoložství má pro manželství stejný účinek jako smrt. Proto Bůh za tento hřich vynesl rozsudek smrti. Cizoložník byl pro Boha i svého partnera jako mrtvý po vykonání činu a trest smrti jen tento stav potvrdil.

Jak hřich i v našich dnech zkazil Bohem dané manželství, vidíme na rozvozech. Bohu jsou však rozvody ohavností. „Nenávidím rozvodu,“ říká Hospodin (Mal 2,13—16). Boží děti jsou často postaveny před problém, jak se mají chovat k rozvedeným a jejich vstupu do nového manželství, zejména když se mezikm obrátili nebo jimi už byli.

Všimněme si nejdříve slova Pána Ježiše v Mt 19,3—10, která jsou ve shodě s Mt 5,32. Farizejové mu položili otázku, zda manžel může propustit svou manželku z jakékoli příčiny. Toto „propuštění“ je třeba chápát jako úplné zrušení manželství (viz 5M 24,1—4), po kterém jiný muž by se směl s ní oženit. (A který Žid propuštěl nepohodlnou ženu, aby přitom měl v úmyslu žít sám v celibátu? — pozn. red.) Z odpovědi Pána Ježiše můžeme vyvodit toto poznání:

1. manželství nesmí být zrušeno z jakékoli příčiny (např. pro připálené nebo přesolené maso, jak si v době Pána Ježiše Židé mysleli);
 2. jediný Bohem uznávaný důvod pro rozvod je cizoložství;
 3. každé zrušení manželství z jiného důvodu než z cizoložství pro Boha neplatí;
 4. ten, kdo se teď rozvedl z jiného důvodu než z cizoložství a pak se opět ožení (žená se vdá), cizoloží, protože jeho rozvod není před Bohem platný;
 5. Mt 19,9 se vztahuje jen na rozvedené z jiných důvodů než je cizoložství.
- Pro dnešní dobu platí, že ani soudní rozvod Pán Bůh neuznává, jestliže důvodem tohoto rozvodu nebylo cizoložství. Původní manželský svazek před Bohem trvá stále!
6. Cizoložství se dopustí také ten, kdo vstoupí do manželství s rozvedenou a tento rozvod nebyl z důvodu cizoložství.

Toto druhé manželství před Bohem ruší manželství první právě tak, jako smrt. Rozvedená žena, která se opět vdá, spolu se svým druhým mužem cizoloží. Tím je první muž uvolněn tak, jako když jeho žena zemřela. Totéž samozřejmě platí obráceně o muži, který by se oženil podruhé, při čemž jeho rozvod s první ženou by byl z jiného důvodu než z příčiny cizoložství.

Bohem uznávaný důvod pro rozvod zahrnuje v sobě i právo a svobodu k opětovnému uzavření sňatku. Zrušení manželství před Bohem pro cizoložství je právě tak skutečným propuštěním, jako smrt jednoho z manželů. Toto je základní božský zákon pro manželství. Písmo se proto manželstvím rozvedeným pro cizoložství dále nezabývá. I když rozsudek smrti nad cizoložníkem nemusel být proveden, Bůh jej bude soudit — Zd 13,4.

O rozvodu a manželství po rozvodu se také mluví u Mk 10,1—12 a Lk 16,18. Na obou místech je uveden stejný závěr jako u Mt. V Mk 10,11—12 se rozumí rozvod z jiných důvodů než pro cizoložství, stejně tak v Lk 16,18, i když to není výslovně uvedeno.

Také 1K 7,10—15 se nevztahuje na rozvody pro cizoložství jednoho z manželů. Víme, že řecká žena měla volnost opustit svého manžela z „každého důvodu“, proto pochopíme, jak vhodné bylo napomenutí pro Korintany. Ve v. 11 Pavel píše o „smíření se“ s mužem po rozchodu. Kdyby to byl rozvod pro cizoložství, sotva by mohl mluvit o smíření, ale spíše o vyznání, odpustění a znovupřijetí.

V 1K 7,15 apoštol říká, že věřící není vázán na svého nevěřícího partnera, jestliže ten se „odloučí“, odejde aby odděleně žil, pak ho nemusí následovat. Ale pak ten, který je opuštěn, nesmí uzavřít nové manželství. Tím by se dopustil cizoložství. Volným k novému manželství bude až tehdy, jestliže nevěřící partner, který opustil věřícího svým novým manželstvím, zruší původní manželství před Bohem.

Může se stát, že nevěřící člověk vstoupil do manželství s rozvedenou ženou, která se rozvedla z jiných důvodů než pro cizoložství. A tento člověk (nebo jeho žena) se obrátil. Co teď má dělat? Písmo nám na tento případ nedává odpověď, ale ani neříká, že by se takové manželství muselo rozvést. Je třeba, aby i za takto vykonaný hřich v nevědomosti znovuzrozený člověk činil pokání, vyznal ho Pánovi. Bůh má trpělivost s nevědomostí a jedná v milosrdenství (viz 1Tm 1,13 aj.).

Víme, že věřící prvých sborů, kteří před svým obrácením měli podle pohanského mravu více žen, nebyli donucováni k tomu, aby je propustili. Jejich služba ve sboru však byla omezená [1Tm 3].

Otzáka, zda ten, kdo svým cizoložstvím způsobil rozvod, může po pokání a obrácení uzavřít nový sňatek, když se mezitím jeho původní partner znova oženil (vdal) (a k tomu měl oprávnění), měla by zůstat delší dobu otevřenou. Písma o tom nic neříká. Svému starozákonnému lidu Bůh nařídil, že kněží se s takovými neměli ženit, ale měli si za manželky brát panny nebo vdovy po kněžích (3M 21,7,14; Ez 44,22). Rovněž se muž nesměl oženit se svou rozvedenou ženou po smrti jejího druhého manžela. Duchovní mysl však najde i zde řešení pod vedením Ducha svatého v jednomyslně rozvazující a svazující odpovědnosti církve v jejich starších.

V těchto dnech, kdy hřich žádosti těla tak bezostyšně zotročuje, jsou Boží děti obzvláště vystaveny nebezpečí pokušení a pádu v těchto delikátních věcech. Kéž Pán nám dá bdělost a stržlivost, milost k závislosti na svém Slovu, abychom světem nečistoty a sexuální uvolněnosti mravů prošli zachování od poskvurny.

Podle A. v. Kammera v Handreichungen
přípr. D. O.

malé stromy

Protož pravím vám: „Nepečujte o život svůj, co byste jedli a co pili, ani o tělo své, čím byste se odívali. Zdaliž není život více nežli pokrm, a tělo nežli oděv?“ Mt 6,25.

Život s mnoha svými povinnostmi se může stát nesnesitelným břemenem. Někdy se těchto povinností nashromáždí tak, že nevíme co dříve dělat. Dojdou-li se do takového tlaku Boží dítě, potom je nutné, aby učinilo dva kroky. První krok spočívá v tom, že odpovědnost za svůj život vloží do rukou Pána Ježíše. Ve druhém kroku pak začne své úkoly řešit s Pánem Ježíšem.

Jistý význačný přirodovědec v Kalifornii začal káct stromy, aby si z nich postavil dřevěný dům. Jeho soused, který věděl o jeho záměru, ale také znal i jeho stáří, se ho zeptal: „Není toto příliš velký úkol pro člověka staršího?“ „Byl by to velký úkol,“ odpověděl starý muž, „kdybych před sebou viděl kácení stromů, rezání klád a představil si sebe, jak kopu základy, vztyčuji zdí a stavím střechu. Vědomi toliku povinností by mě vyčerpalo. Ale to co musím nyní udělat, je pouze skácket tento malý strom. A to už není tolik práce.“

Moudrost tohoto muže je v souladu se slovy Pána Ježíše v Mt 6,34. Pán Ježíš zde mluví o pečování, které se lehce usídlí v našich srdcích. Pán Ježíš nesnížuje význam našich tělesných potřeb, kterými jsou jídlo, oděv, střecha nad hlavou, ale klade důraz na to, aby se Bůh stal středem našeho života. Potom to bude on, kdo se chopí celé péče o nás. Nám zůstává jediná povinnost - plnit své okamžité úkoly.

„Stavba domu“ se nám může jevit neprekonatelným úkolem, ale naše povinnost spočívá v tom, abychom „káceli malé stromy“. A to je vše, co od nás Bůh v této chvíli žádá.

Hlasitou modlitbou v zhromaždení nie len že vzývame nášho Pána, ale zároveň svedčíme īuđom.

Věřím
Pane,
pomoz
nedověře
mé!

těl bych Ti dát své srdce celé,
a přece se mi to nedáří;
místo v něm se umensuje,
zbývá ho tak málo pro Tebe,
Příteli věrný!
Stydím se před Tebou,
i před sebou
a nemám sil se bránit před přívalem
podobným povodní,
který bere všechno, co sílí můj pokoj.

Srdce je těžké prázdnou, a proto je země přitahuje
a bere mi křídla.
Já však chci letět k výšinám!
Letět a nepřistávat.
Napří mne lehkosti,
bych mohl dolétnout k věčnosti,
třeba s pochroumanými křídly,
tam,
odkud se člověk prázdný nevrací zpět.

Jen toužím mít sílu
a chtění,
též odvahu
i vytrvalost,
statečnost a víru —
neochvějnou víru, že to všechno
mi můžeš dát,
když poprosím Tě,
nejvěrnější Příteli,
Ty věčná Lásko — Pane Ježíši!

STORY KE KŘÍŽO

SERIÁL

„A tak odšed odtud David, skryl se v jeskyni Adulam... A shromáždili se k němu všichni, kteřížkoliv byli v soužení, a kteřížkoliv byli zadlužili, a kteřížkoli byli v hořkosti ducha...“

1. Samuelova 22,1.2

Náš text nás uvádí do pohnutých dob v dějinách Izraele. Vládl tehdy král Saul, kterého Bůh zavrhl pro neposlušnost. Za krále byl tajně pomazán pastýř David. Saul se Davida bál, nenáviděl jej a neustále ho pronásledoval. David se proto ukryl v poušti, v jeskyni Adulam. Pro většinu lidí tato jeskyně neznamenala nic. Kdo by se při všech zmatcích a nepokojích doby staral o nějakou jeskyní! Avšak pověst o tom, že v této jeskyni je muž, v němž Bůh připravil vysvobození, neumlkala — a tak se tu a tam někteří lidé vydali na tato místa.

Jaký je to výstižný předobraz kříže Pána Ježíše! Pro naprostou většinu lidí neznamená nic. A přece se proslychá, že pouze tam je záchrana pro svět. A tu a tam lidé spěchají ke kříži. Nechcete se k nim připojit také?

1. Kdo tam spěchá?

Byla to opravdu jen hrstka ubožáků, kteří se sešli kolem Davida v jeskyni Adulam. Bible píše: „Tak se kolem něho shromáždili všichni utlačovaní, všichni stíhaní věřitelem a všichni, jejichž život byl plný hořkosti.“ Takoví lidé by byli na ulicích a tržištích měst jen pro smích. Ale tito ubožáci a zoufalci se o to nestarali. V jeskyni si vydechli — věděli, že zde jsou v bezpečí.

Stejně je tomu i dnes s křížem Pána Ježíše. Zde je člověk zachráněn pro věčnost. Zde získává radost. Ale toto místo pokoje nenalezně každý člověk. Musí patřit k utlačovaným, „stíhaným věřitelem“ a k těm, jejichž život je plný hořkosti. Patříme k nim?

„V soužení“. — Kdo se ještě nevypořádal sám se sebou, komu se ještě nezhroutila půda pod nohami — ten nemůže rozumět kříži. Komu však leží na srdci bída vlastní i světa, ten se raduje z tohoto zjevení Boží lásky.

„Zadlužili“. — Pro koho je slovo „hřích“ zastarálý pojem, kdo se ještě nikdy nebál svatého Boha a kdo ještě nikdy nepohlédl do propasti svého špatného srdce, kdo nepoznal tíž svého dluhu — ten netouží po útočišti. Tomu kážeme o kříži zbytečně. Kdo však ztratil veškeré iluze a ví, že jde do záhuby — ten utíká před svými hřichy, před sebou samým a před Božím hněvem ke kříži. Pozechnané útočiště pro ztraceného hříšníka! Zde je odpusťení — zde se setkáváme s milostivým Bohem.

„V hořkosti ducha“. — Čím může být Kristův kříž tomu, kdo nepoznal temnotu pokusení a zoufalství zarmoucené myslí? Ale pro lidi, kteří už nemohou žít bez Boha, je zde útočiště.

Malíř W. Steinhausen namaloval zvláštní obraz kříže. Ze všech stran k němu proudí zástupy lidí — hříšnice, kananejská žena a celá řada postav z biblických příběhů, které byly v soužení, zadlužili a v hořkosti ducha. Jednou jsem stál před tímto obrazem s jedním mladškem. Užasle řekl: „Ale tak to přece vůbec nebylo!“ Odpověděl jsem: „Správně! Tenkrát stály kolem kříže řvoucí davy. Ale dnes je tomu jinak. Davy už na kříž zapomněly. Ale na Golgotu táhne neustále tichý proud těch, kteří jsou v soužení, zadlužili a v hořkosti ducha.“

2. Odkud přicházejí a kam jdou?

Představuji si malou skupinku na cestě k jeskyni. Kdyby se jich někdo zeptal:

„Odkud jde?“ řekli by prostě: „Ze Saulova království.“ A byli by si jisti, že tím řekli všechno.

Co znamenalo Saulovo království? Podivejte, Bůh kdysi Saule velice povýšil, učinil jej králem. On se však s Bohem rozešel, proto jej Bůh zavrhl. Jeho vláda byla vládou bez Boha. To znamenalo porušení pořádku a vztřilstající bezradnost.

Saulovo království je obrazem tohoto světa. I ten má svého, i když neviditelného, vládce. Je to ten, který na hoře pokušení řekl Pánu Ježíši o slávě a o moci na tomto světě: „Mně je dána a dávám ji, komu chci“ (L 4,6 — Col). Je to kníže andělů Satan, který odpadl od Boha a stal se Božím nepřítelem. Proto je ve světě tolik nepokoje a zmatků. Jeho zápletky a intriky se neprojevují jen ve velkém, neodrážejí se jen ve světovém dění, ale panují i v našich domovech — proto rovrácená mněšství, ztracené mládí, labilní lidé, kteří jsou otroky svých vášní a slabostí, odtud jsou náboženské zmatky, lži a bludy. Kéž bychom jen všichni poznali zmatení svého vlastního srdce!

A teď se ještě jednou podíváme na skupinku spěchajících do Adulam. Chtěl bych jim položit další otázku: „Kam tolik spěcháte?“ Odpověděli by: „Pryč ze Saulova království, k Davidovi!“

Naší „jeskyní Adulam“ je Golgota. Tam se setkáváme s pravým synem Davida, s Pánem Ježíšem. Je to král, který byl pomazán Bohem v skrytě. A přece je pravým pánum světa. Ujímá se vlády ze správného konce, řeší nejprve nejzásadnější problém, otázku naší viny. Řeší ji svou obětí na kříži a získává pro nás pokoj s Bohem. Je to pravý a pozechnaný král lásky a milosti.

A nejde-li k němu celý svět, pojď aspoň ty! Rozhodnutí pro ukřižovaného Pána Ježíše znamená krok z moci satanovy do panství Božího Syna.

3. Jaké je jejich útočiště?

Kdyby David bydlel v nádherném zámku, jistě by k němu utekl mnohem více lidí. Ale teď byl tak pohrdaný a bezmocný, že musel bydlet v jeskyni. Čím více byl ponížen Boží Syn, když visel na kříži! Jak tento kříž uráží lidí. A přece — chceš-li nalézt odpusťení, pokoj a bezpečí, musíš se utéci k poníženému Pánu Ježíši pod kříž. Zde je naše „Adulam“. V jednom popisu této jeskyně jsem čelil: „Je to rozsáhlý systém slují a chodeb, který ještě nebyl plně prozkoumán.“ I to je předobraz kříže. Kdo zde nalezl své útočiště, zjišťuje stále znovu, že zde je zjevena Boží spravedlnost. Zde je ospravedlnění: Za mne se obětuje — ukřižovaný Pán mne ospravedlňuje před svatým Bohem. Zde je odpusťení mých hříchů. Ale — toto Adulam ještě nikdo plně neodhalil. Kříž je nejhlebší a nejblaho-slavenější tajemství lidských dějin. A tak nakonec můžeme jen říci s básníkem:

Kdo pochopí tvé lásky čin,
že k hříšníkům jsi do hlubin
se sklonil milostivě?
Kol tránu tvého na nebi
sbor andělů tě velebí
tvé lásky k nám se divě.

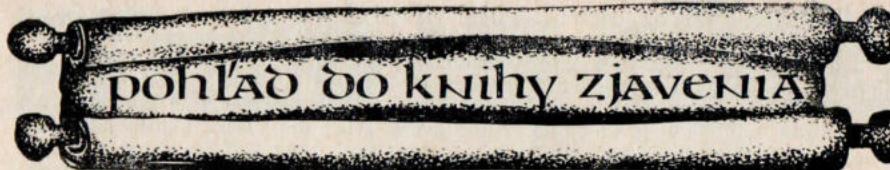
W. B.

BLAHOPŘÁNÍ K 70. NAROZENINÁM

Rada starších Křesťanských sborů v ČSR odeslala prezidentu ČSSR, Dr. Gustávu Husákovi, tento blahopřejný dopis k jeho 70. narozeninám.

Vážený pane prezidente!

Přijímáme se k řadě blahopřání k Vašim 70. narozeninám s prosbou k Bohu na medlitbách za Vaše zdraví a moudrost k dalšímu vedení, k zodpovědné práci pro blaho našeho socialistického státu, našich národů, a k další Vaši neúnavné činnosti pro světový mír.

Zjavenie budúcich udalostí nie je zapísané iba v knihe Zjavenia. Pre objasnenie niektorých pravd je treba čítať aj ďalšie knihy Písma, ako knihu proroka Daniela, Ezechiela, Joela, evanjelium podľa Matúša, listy apoštola Pavla Tesaloníčanom, listy Petrove a ďalšie.

Udalosti, opísané v Zjavení 6,1 až 20,6 možno z časového hľadiska zaradit do troch období:

prvé obdobie je POČIATOK BOLESTÍ SVETA, ako o ňom povedal Pán Ježiš v rozhovore s učením kmi na Olivovej hore,
druhé obdobie je doba VELKÉHO SÚŽENIA,
tretie obdobie je TISÍCROČNÉ KRÁLOVSTVO na tejto zemi.

Názorne sú tieto tri obdobia rozdelené na obrázku. Doba od vychvátenia cirkvi Pánovej podľa 1Te 4,15–17 až do príchodu Pána Ježiša v sláve s anjelmi a cirkvou na túto zem (Mt 25,31, 24,27, Za 14,4, Zj 19,11–19) bude trvať sedem rokov, ako to bolo zjavené už Danielovi o tzv. 70. týždni (Dn 9,27). Tento týždeň, ktorý — ako vieme — predstavuje sedem rokov, je rozdelený na dve polovice. Triapolroka predstavuje 42 mesiacov a po 30 dňoch je to 1260 dní. Tieto čísla nachádzame niekolkokrát v Zjavení.

Máme za to, že doba veľkého súženia začína otvorením siedmej pečate podľa Zj 8,1, keď „nastalo mlčanie na nebi ako za pol hodiny“. Pred Božím trónom umíklí chválospevy, prestalo velebenie štyroch živých bytostí, 24 starších mlčalo. Pripomína nám to chvíľa na zemi, keď povstáva súdny tribunál a predseda senátu vynáša rozsudok. V súdoch po otvorení siedmej pečate vidíme siedmich anjelov s trúbami a siedmich anjelov s čiasami Božieho hnevu.

Ako súdy v období počiatku bolestí sveta, tak i súdy vo veľkom súžení nemôžu deliť podľa časovej osi. Predpokladáme, že jednotlivé súdy budú prebiehať na rôznych časťach zeme rozdielne.

Povšimnite si ešte to, že v siedmej kapitole Zjavenia je reč o 144 000 zapečatených služobníkoch, ktorí zvestujú evanjelium Kráľovstva, a v 14. kapitole ich vidíme na vrchu Sion. Tento počet je symbolický, ved mnohí zo „zapečatených“ zahynú mučeníckom smrťou, ako o tom čítame v 20,4. Oni sú obrazom „verného zostatku“ starozákonného Božieho ľudu, ktorý prejde veľkým súžením do slávneho kráľovstva Pána Ježiša.

Ale do kráľovstva pokoja prídu aj ľudia zachránení zo všetkých národov, pokolení, a to tí, ktorí „oprali svoje rúcha a zbielili ich v krvi Baráňkovej“. Biele rúcho je obrazom spravodlivosti, palma obrazom víťazstva a mieru. Oni nepatria k cirkvi Kristovej. V dobe veľkého súženia volali k Bohu a ten, ktorý sedí na tróne, ich vypočul. Ako živí, zachránení od smrti v súžení, vchádzajú do kráľovstva Pána Ježiša, a Jemu slúžia dňom i nocou.

K týmto dvom skupinám ľudí, ktorí vošli do kráľovstva pokoja živí, pribudne tretia: vzkriesení mučeníci. Aj oni budú patrīť medzi tých, ktorí majú diel na prvom vzkriesení.

Keď porozumíme tomuto základnému časovému deleniu budúcich udalostí, budeme môcť premýšľať nad ďalšími súvislostami eschatologie.

–jos

VYCHVÁTENIE CIRKVI K PĀNOVI	POČIATOK BOLESTÍ SVETA (Mt 24,8)	VELKÉ SÚŽENIE (Mt 24,21)	TISÍCROČNÉ KRÁLOVSTVO (Zj 20,4)
	1260 dní	1260 dní (12,6)	
	42 mesiacov	42 mesiacov (13,5)	
	čas a časy a pol času = 3,5 roka	čas a časy a pol času = 3,5 roka (12,14)	
	1. pečať (6,1–2) 2. pečať (6,3–4) 3. pečať (6,5–6) 4. pečať (6,7–8) 5. pečať (6,9–11) 6. pečať (6,12–17) pečatenie služobníkov	7. pečať (8,1) 1. trúba (8,7) 2. trúba (8,8–9) 3. trúba (8,10–11) 4. trúba (8,12–13) 5. trúba = 1. BEDA (9,1–12) 6. trúba = 2. BEDA (9,13–21) 7. trúba = 3. BEDA (11,15n)	
	1. čaša (16,2) 2. čaša (16,3) 3. čaša (16,4–7) 4. čaša (16,8–9) 5. čaša (16,10–11) 6. čaša (16,12–16) 7. čaša (16,17–21)	1. čaša (16,2) 2. čaša (16,3) 3. čaša (16,4–7) 4. čaša (16,8–9) 5. čaša (16,10–11) 6. čaša (16,12–16) 7. čaša (16,17–21)	144 000 na Sion (14,1–4) veľký zástup z národov (7,9–71) vzkriesení mučeníci (20,4)
			PRICHOD PĀNOV NA ZEM
			1000 rokov

Odhalený hudebník

V Japonsku se vypráví priběh o muži, který vystupoval v císařově orchestru, aniž by uměl hrát na nějaký hudební nástroj a znal noty. Byl to človek velmi bohatý, s velkým vlivem, který toužil po tom, aby se mohl předvádět před císařem. Dirigent souhlasil s tím, aby tento muž měl místo ve druhé řadě orchestru i když nebyl hudebníkem. Dostal flétnu a když začal koncert, pozvedl ji k ústům, našplul rty a pohyboval prsty. Prováděl všechny pohyby související s hrou, ale jeho flétna nikdy nevydala zvuk. Tento podvod trval dva roky. Po dvou letech převzal orchestr nový dirigent. Přál si, aby mu každý člen orchestru předvedl své umění osobně. Jeden po druhém předstupovali hudebníci před nového dirigenta. Po určité době přišla řada i na flétnistu, který v hrozném strachu předstíral, že je nemocný. Přivoláný lékař, který ho vyšetřil, zjistil, že mu nic není a proto dirigent trval na tom, aby zahrál na svůj nástroj. Flétnista se pak musel s velkou ostudou přiznat k svému podvodu.

V duchovním smyslu mnoho věřících předstírá svou službu Pánu Ježiši. Ale jednoho dne budou povoláni, aby se postavili před Soudce nebe a země a jejich podvod bude odhalen. Bůh oddělí pravé od nepravého a nikdo se nebude moci ukryt v zástupu. Každý bude muset předvést „hru na svém nástroji.“

A proto budě vždy upřímný před Bohem i lidmi!
„Na soudu svévolní neobstojí!“ (Ž 1,5)

připr. J. H.

NEPRAVÝ — ŠAFÁŘ

V podobenství L 16 se nejeví šafářův pán kritickému lidskému pohledu v nejlepším světle.

Zdá se, že jde o typického suveréna (nadřazeného) a despota (člověka s mocenskou liboví). Projevuje zřejmou omylnost ve výběru těch, jimž svěřuje svůj majetek, přenechává moc, věnuje svou důvěru a přízeň. Naslouchá postranním pomluvám našepťavačů a žalobníků, dá se jimi cvlivnít a rozhodne o existenciálním postihu svého podílaného — aby na druhé straně jej pochválil v rozporu s pocitom a zásadami lidské spravedlnosti. Tím je celé podobenství s šokujícími závěry Pána Ježíše zcela cizí našemu myšlení a chápání, což nejlépe vystihuje nejen rozpačité milení učedníků a zcela přirozená reakce farizejů (L 16,14), ale i našeho srdce.

Nejednou jsme si řekli, že nikdo neznal dokonaleji Boha - svého Otce v nebesích - jako pán Ježíš, Syn Boha živého (Mt 19,17) a že Boha Otce tedy nikt nemohl lépe a dokonaleji zjavit než on (J 14,9-11). Co tedy zjevuje Pán v tomto podobenství, v němž tak těpe můj kritický duch? Je možné, aby náš Pán - vždy plný Ducha svatého (Ducha Otcova a Synovství) uváděl nepravdu, nebo něco nesprávné, nedokonale? Bylo již připomenuto, že náš vztah k slamu Božímu, k lidem a k Bohu samému je porušený povrchností, přirozeným ulpíváním na zéporných věcech a sklonem k pcheršování a odsuzování... I když jde o pouhé podobenství, není v něm ani věcná ani formální chyba, ta je ve mně, v mém duchu, je v rozporu s Duchem Božím.

Onen šafářův pán je bezpochyby obrazem Boha v jeho svrchované moci. V podobenství řeší náš Pán nejen vztah Židů a učedníků k svému nebeskému Otci - ale i můj a tvůj! A ten je, jak je vidět v lidské přírodené kritice, zcela porušen a zkreslen! Podobenství našeho Pána lze porozumět i tak, že se v něm pokusíme jej vyhledat v jeho zjevovatelské a spasitelné úloze (viz vložení dřeva do hořkých vod 2M 15,22 až 25!) Pak nám Duch svatý zjeví, jak od-

lišná a dokonalé je Boží myšlení, cílení a snažení od našeho! Tak získáme předpoklad, aby se podobenství Páně stala Božím slovem - a tím i též naším pokrmem! Teprve potom se může stát námi tak často nevystihlá, nevypatetelná a „nepřijatelná“ Boží vůle skutečně prakticky „dobrou, libou a dokonale!“ (R 12,1).

Vidíme, že už samé východisko našeho posuzování vladařství a tedy i Boha jako svrchovaného vládce je u člověka nesprávné. Pán jako Syn člověka nezjevuje totiž vůbec svého Otce jako bezohledného despota, který svévolně zneužívá svého mocenského postavení, dopouští se omylů, křivd a nevypočitatelných rozmarů, ale zcela jinak! Otec je samozřejmě svrchovaný, přitom však také neskonale trpělivý a shovívavý vůči každému. Na druhé straně však je hluboce odpovědný v moci své lásky a spravedlnosti, ve věci svých darů. Vždyt v našem podobenství o Něm Pán Ježíš svědčí takto:

1. **Pán je „bohatý“** (v. 1), ale přitom si své bohatství nenechává pouze pro sebe. Povolává druhé k účastenství na svém bohatství - na své radosti a zisku, ale též spoluodpovědností! Je pozoruhodné, že zde nečteme o služebnících - otrocích, ale o „šafářích“ a „vladařích“ (v. 1,3).

Takový je Otec Pána Ježíše. Dal a dává nám veškeré své bohatství - sám sebe ve svém milovaném Synu (J 3,18; R 8,32). Posílá nám - „nesprávný šafářův“, kteří neumíme nic jiného než zklamat svou lehkomyšlností, povrchnosti a rozmarlostí, svého jedinečného „pravého šafáře“, aby vzal na sebe všecky naše dluhy a za ně nesl veškerou odpovědnost pro naplnění zákona spravedlnosti! Jaké to bohatství Otcovy lásky v Synu a jaké vzněsené povolení (a vyvolení) k spoluúčasti na něm, ale též i k odpovědnosti za ně před ním a před mým vlastním svědomím! Uvidí Otce Židé, učedníci, uvidíme jej já a ty? Marnotratní synové?

2. **Pán nemá jiné lidi - jiný výběr,** pouze mrhače či zloděje svého bohatství nebo závistníky, žalobce a cham-

tivce (lakomce). Má tedy proto své bohatství „nesprávný šafářův“ odspřít, nebo podstoupit neobyčejně náročné a komplikované riziko své lásky a důvěry v jejich vladařské možnosti? Zmýli se a mýli se v tom u Židů, učedníků - u mne a tebe?

To je Otec Pána Ježíše! Dobре věděl, komu dal a svěřuje své největší bohatství a jak s ním člověk naloží! Židé jej okradou o „olej královského, kněžského a prorockého“ požehnání, zlehčí „chléb živý a života“ - (v. 6,7) učedníci stanou v témeze nebezpečí a selhavají (Mt 26,31). Jaký to „výběr“ má Pán na této zemi, když sebe a své evangelium svěřuje ne andělům, ale lidem - „nesprávný šafářův“ - mně a tobě? Stojíme mu za to? Jak krásný je náš „Pravý šafář“, milovaný Boží Syn - Syn člověka! Kdo jiný mohl jít a kdo jiný mohl být pověřen a poslán, aby správně naložil s Otcovým bohatstvím - beze zbytku je rozdal na Golgotě! „Promrhal“ je také pro nás, pro mne a tebe? (Ž 40,7; 2Tm 2,13)

3. **Pán nepovolává žalobce** - je jimi jako samozvanci chtězování! On dává sice svobodu jejich výběru po sebe realizaci - snáší je, ale bez odpovědi - mlčky, bez jakéhokoliv komentáře! (v. 1).

Takto jsme oprávněni uvažoval, protože se naše podobenství nezměňuje ani o odmítnutí žalobců, ani o pánoně reakcí vůči nim.

Takový je Otec Pána Ježíše! Jaká bezpríkladná trpělivost s žalobci! Kolik vzdechů, stýskání, stříkností, žalob a obviňování, kolik „břeven v oku jejich“ a vyhledávání „mrv“ u druhých! Jaké pohnutky tohoto samozvanecového cbžalování, prokurátorství, soudiště druhých s neslychanou a nestoudnou blažování k sobě! Jak hrozne je lidské srdce v bezohledném kultu vlastního sobeckého „já“ se závistí, uraženou jednotností a pýchou, „plné vraždy, smilostí a cizoložstva“ (Mt 15,19). A Bůh v nepochopitelném milosrdenství své lásky snáší, dává nové šance, čeká...

Tak shovívá Židům s jejich samospravedlivými a bezohlednými vůdcí, svým učedníkům - „synům BOANERGES“ - „nesprávný šafářův“ všech dob - mně i tobě!

Jak jedinečný je „Pravý šafář“, pravý Orodovník a Slitovník, který se ráději sám nechá křivě a falešně hříšníky obžalovat a odsoudit k potupné smrti jíako lidský vyvrhel, zavržený od Boha i lidí, aby zapál ústa Žalobci a učinil konec všem žalobám! Tak zjevuje Pán Otcovo srdce ve slitovné odpouštějící lásce tím, že dosud shovívá a trvá ve své milosti. Nepovolává žalobníky, ale kněze - mne a tebe!

4. **Pán podrobuje neprávho šaffre zkoušce** - jedná s ním naprosto upřímně a otevřeně! Informuje ho o obžalobě a žalobcích, dává mu možnost reagovat na obžalobu a projevit vztah k žalobcům, staví ho před nutností bilance (vydání počtu z jeho hospodaření od Pána svěřeným majetkem).

Takový je Otec Pána Ježíše! Nic a nikdo se před ním neskryje a také on nic před nikým neskryje! Dobre i zlé věci ve svobodném výběru těm, jež tak stědře obdarovává! On podrobuje zkoušce s inspirací k přijetí dobrého. Zato Nepřítel pokouší se svodem k zlému. Bez tohoto boje protikladů není růst s dosahováním kvalit vůbec možný. Jak velice jde Otcí právě ne o odsouzení, ale o nápravu jeho padlého stvoření - o nápravu jeho neprávých a nespolehlivých šafářů, aby v procesu jeho jednání s nimi rostli a vyrostli! Jak upřímně jedná s Židy, učedníky, se mnou a s tebou! Nenechá tápat ve tmě, nejistotě, v naší lidské bezradnosti a bídě - když budeš i ty k němu upřímný (2S 22,26; Z 18,26). Jaké to nádherné, důvrysplné, zcela otevřené a smysluplné obecneství mezi Otcem a Synem - a přece nikdo nikdy nebyl a ani nemohl být podroben tak hrozné zkoušce věrnosti v poslušenství lásky jako on, kdy zcela opuštěn od Boha a lidí „tlačil sám na Golgoť pres Božího hněvu“ za nás! Tak zjevил dokonale Otcovo srdce v naplnění všech požadavků svatosti a spravedlnosti Boží a v jeho věčné Boží lásce! (Iz 63,3; L 12,50). Jak reagovali Židé, učedníci - jak

ty a já máme ještě vzdychat, naříkat,

stěžovat si a stýskat nebo se dokonce s „Bohem hádat“ (a to nejsme na tom jako Job!). Může být něčí bolest, hanba, ponížení a utrpení rovné utrpení Syna člověka, jediného dobrého šafáře, milého Syna Božího, v němž se zalíbil jeho Otec? (Plác 1,12,18; Iz 53,4). Jaké hrozné zkoušce jsme my podrobili Otcovo srdce svým selháním a pádem — a jaký On „vydal počet“ zvlády své spravedlnosti a nezměrné lásky!

5. Pán nechává otázku vladařství otevřenou. Možnost setrvání ve funkci neváže na řeči žalobců, ale na sebekritickou bilanci šafářova (v. 2,3) a jeho vlastní závěr!

Pán je dlouhoshovívající, ohleduplný, taktní, ale současně absolutně pravdivý a spravedlivý ve svých cestách s člověkem (F 2,6—10).

Pán dává nepravému šafáři příležitost dát si své věci do pořádku — prodlužuje dobu své milosti. Jak s ní nepravý šafář naloží, jak jí využije, jde na vrub další jeho odpovědnost!

Jaké to usnadňené pro vydání počtu! Což nemá být šafář vždy hotov a připraven v této věci? Víme dne či hodiny, kdy pán přijde nebo si povolá svého „nepravého šafáře“?

To je Otec Pána Ježíše! Kolik shovívavosti a odkladů jeho spravedlivého hněvu, kolik nových příležitostí v prodlužování doby milosti (2Pt 3,9)! Kolik varování (1Te 5,2—7; 2Pt 3,10; ale též Zj 22,11—12)! Jaká vzácná zaslužení a ujištění (J 14,1—2; F 4,5; 1Te 4,16—18; Zj 22,7,12,20)!

Zříd svůj dům! Smíř se s bratrem — sestrou! Odpusť svému dlužníku a provinilci — dokud jsi ještě „na cestě“, dokud je ještě čas! Vykopuj jej! Vrať dluhy své lásky ve svědectví a účinnosti! Ještě trvá z milosti tvé šafářství!

Jak dokonalý je pravý šafář — Pán Ježíš! Dokonale vykoupil jemu vyměřený čas, splnil vše, co o něm bylo napsáno. Napnul vůli svého Otce! Nepřišel ani předčasně ani opožděně, nepotřeboval prodloužení času, byl vždy hotov k vydání počtu za mne a za tebe! Jen on byl pánum přírody, času, milosti, protože miloval jen on mohl říci „Dokonáno jest“ a jen on má moc Boží dílo v tobě a mně slavně v DUCHU svatém dokonat — on je „Otcovo srdce“! On

dosud a mně svou milost prodlužuje! Nadarmo?

6. Pán ví a zná všecko o svém šafáři!

V uvedeném textu je pozoruhodné právě to:

- a) že je **vlastní šafářovo „vydávání počtu vladaři“ zahalené tajemstvím** — a přitom pán bezpečně zná stav šafářova hospodaření,
- b) že je **způsob šafářova „opatrného jednání“ a pánovy informace o tom v textu podobenství opět opominut**, a přitom pán o šafářově „činění si přátel z mamony nepravosti“ opět naprosto jasné ví,
- c) že pánovo posouzení šafářových vlastností má v textu **pouze kladný charakter** a pán o zá porech mlčí,
- d) že je tedy pán nejen dokonale informován o nepravých činech svého šafáře, ale že zcela určitě **zná nitro a vnitřní pohnutky** všeho jeho myšlení, jednání a snažení daleko lépe a hlouběji než všichni jeho neprátelé, ale též i přátelé,
- e) že se tedy pánovi daleko více jedná o šafáře samého a jeho srdce než o svůj vlastní majetek ...

7. Pán však ví a zná také všecko o těch, kdož se mu snaží „vemlouvit v přízeň“ — o „šafářství“ v jeho „službách“ (ne pro Pána samého, ale pro sebe a své vlastní obohacení pánovým majetkem)!

Proto velmi dobře ví, komu spolučast na svém bohatství — vladařství nesvěřil a nesvěřuje. Zná toho, kdo by se rád samozvanec zmotocil, že lén v nějšího jeho bohatství, bez pravého poznání svého pána a jeho velkodusného milujícího a spravedlivého srdce! (Mt 23,2; L 16,14—15, Iz 14,13 až 15). Proto pán v našem podobenství k těmto „vladařům“ (žalobníkům) nemluví, ani neodpovídá na jejich žaloby (v. 1), ale mluví se svými šafáři a ke svým šafářům: podobně náš Pán ke svým učedníkům, aby je vyvaroval „mrhání svým bohatstvím lásky a milosti“ a skrze sebesoud přivedl k jeho pochopení, ostříhání, pravému šafaření — a ke kráse solidarity v mezilidských vztazích ..

Uváděný rozbor pánovy povahy a postojů v našem podobenství (rozuměj správně — v podobensví Pána Ježíše Krista) je ovšem nemyslitelný **bez šafářova upřímného doznamení a vyznání svému pánu** (i s jeho „chráněnci“ včetně!), **bez bezpochybněného vydání se na jeho milost a nemilost!**

Proto není v textu podobenství sebení pánovy připomínky k šafářovu cibině a k nesporné vině. Není u pána zmínky o vlastním vydávání počtu šafářově a o tom, zda jej jeho hrůza z „kopání“ či „žebrotý“ (v. 3) opravňovala k další — tentokrát „vypočítavé rozmařlosti“ (v. 4—7)!

Jaké to úžasné zjevení krásy Otcova srdce: **Co je a může mu být vlastně přísnás — vesměs marnotratných „šafářů“ nebo „synech“ příjemných a dráhých!** Vždyť nás vůbec nesoudí podle našich záporů — hřichů, ale posuzuje podle toho krásného, **co může při nás vůbec najít a objevit!** A to je alespoň ta „špetka“ upřímnosti a smyslu pro lásku, pro vzájemné snášení a odpouštění ... Vůbec nepochybuj o tom, že takový pán, jak nám jej výkresuje sám Boží Syn v tomto tak hlubokém podobenství, napravil svého lehkomyšlného a rozmařilého — „nepravého“ šafáře — zjevením krásy svého nitra. Nepochybuj o tom, že tak a jenom tak mohl získat a skutečně získal jeho srdce a vroucí oddanost. A možná, že mu pak ani to „šafářství“ neodříhal — nenechal jej napospas tomu zaslouženému „kopání“ či „žebráni“, ani napospas těm, u nichž snad předpokládal „přijetí do jejich domů“! Jak by se zcela ur-

čitě i v nich nakonec zklamal, kdyby ... kdyby jej jeho nádherný pán opět nepřijal do své milosti! Máš takovou zkušenosť, drahý bratře — sestro? Pak teprve uvidíš, KDO a JAKÝ je tvůj nebeský Otec! Tak jej zjevuje jeho nade vše milovaný a milující Syn — v moci Božího Ducha! A tak jej máš nyní i ty — Boží syn — zjevovat!

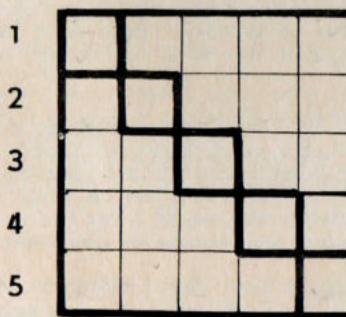
Jak vzácným způsobem mluví Pán Ježíš k Židům — k jejich kamennému srdci! Jak trpělivě usiluje, aby mohl vepsat královský zákon své lásky — té Otcovy — do jejich srdce! Ještě se jejich srdce neobměkčilo a nenaplnilo zaslíbení (Ez 11,9; 36,26)!

Naopak posmívají, jsouce „lakomí“ (chticí obohatit bohatstvím Božím sami sebe a zadřízvat je potřebným) a tedy naprosto nic nechápají! V ČEM je vlastně Boží bohatství a CO je vlastně oním největším marnotratnictvím (v. 14,15)!

„Můj drahý Pane, jen Tys mi ukázal Otcovo srdce v jeho vztahu ke mně — ubohému marnotratnému „šafářovi“ a synu ... Je to zcela netušené světlo, přinášející mé duši nevyslovou blaženosť jistoty, pokoje a radosti. Nyní zcela bezpečně vím, jakou nezměrnou cenu má moje duše v Tvých cílech, čím jsem a čím je celé mé bytí Tvému dráhém nebeskému Otcí — MĚMU OTCI! Jen Tys mi to mohl povědět a nad slunce jasněji dokázat nezměrnou cenou, již jsi mne jemu a pro něho vykoupil ... a tak jsi mne vysvobodil z moci temnosti — z mého hřichu, z mých vin, ze sobecivé měho „Já“, ze mne a ode mne samého!“

Kk

1. Vyslanec do Ninive
2. Vnuk Noemův
3. Vůdce lidu přes Jordán
4. Davidův přibuzný
5. Spolupracovník Jozue

Tajenka je v uhlopříčce. Najdete si příslušné biblické citáty.

-vt

Charakter Božieho sluhu

Ktosi veľavravne povedal: Pán Ježiš nás osloboďol od bremena našich hriechov, ale neoslobodil nás od „lahkého bremena“ služby (Mt 11,29—30). Každý znovuzrodený človek si môže a má nájsť svoje miesto v službe pre nebeského Pána, ktorý ho vykúpil svojou vlastnou krvou.

Niekteré charakteristiky Božieho služobníka vidíme v príklade apoštola Pavla, v Skutkoch 20,19—36. Cím je charakteristická služba apoštola Pavla v Efeze?

Verš 19. — slúžil Pánovi s celou pokorou

Prvý predpoklad služby je pokora. Pán Ježiš, keď umýval učeniskom nohy, opásal si zásteru a ku každému sa osobitne skláňal. Niektedy si pokoru zámieňa-ame tým, že sedávame v poslednej lavici, skromne a ticho sedíme možno aj celé roky. A doma sme plní vlastného „ja“, až príliš pyšní a sebavedomí. To je len takzvaná pokora. Úprimná pokora vyzerá trochu inakšie. Záujem o slabých, ne mocných, o potreby zboru, aktivity v modlitbách a v službe Slovom, ale bez veľkých slov. Kiežby takáto pokora zdobila aj našu praktickú službu.

Verš 19. — slúžil Pánovi... s mnohými slzami

Možno už ani nevieme, kedy sme v Božej službe zaplakali. Nad sebou i nad „krivdou biednych“, ako to krásne napísal vo svojej hymnickej piesni básnik Karol Kuzmány: — Kto nad krivdu biednych slzu vyroní, tomu moja pieseň slávou zazvoní. Slzy pokánia, slzy súčitu, slzy radosti. To všetko patrí k charakteru Božieho sluhu. Vieme si v Božom diele poplakáť? Ak áno, raz budeme niesť svoje snopy plesajúci.

Verš 19. — slúžil som Pánovi... s pokušeniami...

Ide tu o skúsky viery, ktoré na apoštola prichádzali aj zo strany židov, aj zo strany nepokorných bratov. To obyčajne najviac bolí. Skúsky sú preto, aby sa naša viera dokázala, nie aby sme v nej prepadli. Býva to nepríjemné, ale patrí to k Božej službe. V jednej piesni sa vyjadril zmysel skúšok takto: „Keď skúšok plam prepáli žitia čas, raz skvieť sa bude zlata pravý jas“.

Verš 20. — v službe som nič dobrého u seba nezadržal a verš 27. — v službe som sa neutiahol

Koľki sú takí, že povedia iba časť a niečo si nechajú pre seba, alebo sa prosté utiahnu. Len aby nikto o mne nevedel, že som kresfan. Položme si úprimne ruku na srdce: Nemlčime pričasto tam, kde treba niečo o Božej láske povedať a nie sme zbytočne v strachu utiahnutí? Niektedy to hraničí až so zbabelosfou. Boží sluha nemá v sebe niečo zadržiať a utahovať sa. Predsa z Písma poznáme výrok Hospodinov: — Keby sa ktosi utiahol, nemá v ňom záľubu moja duša.

Verš 21. — v službe som pevne svedčil...

Svedectvá patria neodmysliteľne k Božej službe. Svedčiť máme slovom i skutkom. V dnešnej inflácii slov sme často možno neprijati, ale svedčiť dobrými skutkami sa dá každému a v každej situácii. Pokúsmo sa aspoň jednému každý deň konkrétno svedčiť nejakým dobrým skutkom, nejakou pozornosťou, záujmom, súcitom. Takéto svedectvá nebývajú bez účinku.

Verš 22. — v službe som zaviazaný Duchom...

Ide tu o cestu apoštola do Jeruzalema, kde ho čakali putá a súženie. Keď však Duch Svätý viaže, nedá sa povedať — nie. Sme v našej službe pre Pána viazaní Duchom Božím? Alebo nás viaže snaha vyniknúť a ukázať sa vo vlastnom lesku? Prosme o plnosť Ducha Svätého pre naše služby. Nech nás on viaže, aj keď pôjde o cestu do utrpenia a bolesti. Má to všetko svoj zmysel a raz Pán ukáže, prečo práve tak a nie ináč. Aj súženie, aj putá sú napokon na to, aby vynikla Božia milosť a láska. To je predsa najdôležitejšie.

Verš 26. — v službe som hol čistý krvi všetkých...

Niekterí by aj snáď chceli slúžiť, ale majú s niekým „rozhádzané vzťahy“.

To v Božej službe neobstojí. Kto chce slúžiť, musí mať nie len čisté srdce, ale aj čisté ruky. Všetko v poriadku vo svojom súkromí, vo svojej rodine, v zamestnaní, v zbere. Len takýto služobník má nádej na úspech a Pán sa môže v jeho službe csláviť.

Verš 34,35. — v službe som nežiadal ničieho zlata, ale striebra, ale pracoval som vlastnými rukami...

Mnohí na tom stroskotali, že za Božiu službu čakali nejaké peniaze. Peniaze sú potrebné, ale v žiadnom prípade nemôže Boží sluha dosahovať zisky v hmotných veciach len preto, že slúži Pánovi. V tejto súvislosti je tu väzba aj na verš 35 v tom zmysle, že sa nám treba zaujímať slabých a pamätať na slová Pána Ježiša, že je blahoslavenejšie dávať, ako brat. Radšej dajme pre Pána aj posledné a presvedčíme sa o pravdivosti týchto slov.

Verš 31. — v službe som neprestal napomínať...

Ide tu o špeciálnu súčasť služby v Božom kráľovstve. Apoštol Pavol napomínil veriacich v Efeze tri roky vo dne i v noci so slzami. Na napomínanie treba mať autoritu, ale predovšetkým lásku a zmysel pre pochopenie problémov iných. Obyčajne sa napomínanu vyhýbame. Nechceme si zbytočne „pálif prsty“. Často sa však veci vyvinú v rodine alebo v zbere tak nepríaznivo, že je už na napomínanie neskoro a na rad prichádza kázeň. Mohlo by sa tomu predísť, keby sme mali správne napomínajúcich služob.

Verš 36. — so všetkými sa na záver pomodlil...

Modlitba patrí k nepostrádatelným nástrojom Božieho sluhu. Bez modlitby nie je možné službu ani začať, pokračovať v nej a ani ju úspešne dokončiť. Niektedy sa už nedá ani svedčiť, ani napomínať, ani dávať, ale modlitba sa za prácu Pána možno až do posledného dychu. Pamäťajme na to a zaraďme sa medzi služob — modlitebníkov.

Verš 24. — aby som s radostou dokončil svoj beh a službu...

Snáď je v postupe veršov trochu poprechádzané poradie, ale v tomto verši ide o záver služby, dokonanie behu viery. To musí byť v našej službe rozhodujúce. Mnohí pekne začali, pokračovali a napokon stroskotali. Dobehnút, doslužiť a radostne — to nech nás sprevádza v celej našej službe Pánovi a blížnym. Raz v nebi uzrieme význam i zhodnotenie našej služby. Ak si zachováme charakter správneho služobca, raz aj nám zaznejú Pánove slová: ... dobre sluha dobrý a verný ... vojdí v radosť svojho Pána (Mt 25,23). jk

PODĚKOVÁNÍ BILLY GRÁHAMA

PRAHA 13. 12. 1982 (ČTK) — Americký baptistický kazatel Billy Graham, ktorý nedávno navštívil ČSSR, poslal děkovný dopis vedoucímu sekretariátu pro vše církevní Úradu pôdsedničstva vlády ČSSR Karlu Hrúzovi. V dopise môj uvádí že jeho návštěva v Československu bude vždy jednou z nejnezapomenutelných zkušenosťí života. Učinili jste všechno pro to, abychom se u Vás cítili ako doma, a udělali jste mnoho, abychom pochopili náboženskou a společenskou situaci v Československu, píše dále Billy Graham. Po návratu do Spojených států jsem zjistil, že ve Vašem tisku bylo mnoho zpráv, které se týkaly návštěvy. Oceňuji jejich věcnost a objektivnost. O své zkušenosťi se rozdělím s vysoko postavenými představiteli USA.

V závěru dopisu vyslovuje Billy Graham ještě jednou poděkování za podporu a přátelství, s nimiž se v ČSSR setkal.

RP 14. 12. 1982

Ak nemôžete spať, nehľadajte utíšenie iba v sedatívach, ale v ti-chom spočinutí pri Pánových nohách.

tak Bůh miloval

svět,
že Syna svého
jednorozéneho
dal, aby

každý,
kdo věří
v Něho,

nezahynul,
ale měl
život věčný
2.3.16

Zvykli jsme si na mosty jako na běžnou a samozřejmou věc, ale před stále-timi byly přechody přes řeky a údolí vzácností. Byla-li řeka široká a proud silný a dravý, nedala se přebrodit. Poutníci použili převozů, ale vozkové s náklady, kočáry a jiné těžké dopravní prostředky musely podél řeky putovat tak dlohu, až narazily na nějaký dřevěný či kamenný, v krajině ojedinělý most. Dnes se téměř každé město může chlubit ne jedním, ale i několika mosty.

V naší úvaze si chceme přiblížit skutečnost, že tak, jako se kdysi pátralo po brodu či mostu, tak v myšlenkovém světě často hledáme přechod — prostředek k nabytí vyšší duchovní známosti. Takovým mimořádně důležitým mostem je přechod z časnosti na věčnost. Známe jej, vstoupili jsme na něj? **Našli jsme ten pravý přechod?** V tak vážných věcech se člověk nesmí mylit! — Připomeňme si, že zatím co přes řeky bývá mnoho mostů, **most do nebe, most k Bohu, je pouze jeden.** Když se jeden smrtelně raněný voják v úzkosti táhal přítele na cestu do nebe, přečetl mu věřící druh verš z evangelia Jana tři šestnáct.

Ano, nás úvodní verš mluví o cestě k Bohu, o jediném, pevném, věky i milióny lidí osvědčeném mostu na věčnost. Není utajen, ani skryt. Nedá se přehlédnout, naopak, převyšuje všechnu lidskou moudrost a filosofii. Je nejznámějším veršem Bible, je přeložen snad již do všech jazyků světa, je centrální zvěstí Písem svatých. A přestože je tak mimořádně důležitý, záleží jen na člověku, zda jej, přijme, použije k přechodu do života, aneb bude pohlcen dravým tokem řeky smrti, v níž navždy utone. Smrt má právo na člověka pro jeho hřich, je odplata za hřich, ale milost Boží je život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem“ (Ř 6,23).

V Synu Božím, Ježíši Kristu, je jediný přechod k Bohu. Jen on je cestou do slávy. Jeho oběť na golgotském kříži tvoří pevný pilíř jeho zástupného díla. Tento golgotský pilíř stojí na zemi, umožňuje vstup do věčné blaženosti, a na druhém břehu je další pilíř, věčnost sama, neporušitelnost, Boží majestát. Mezi těmito dvěma pilíři je most, most výry: **„KAŽDÝ, KDO VĚŘÍ V NĚHO“.** Jiná spojnice není! Tento most netvoří lidské zásluhy a dobré skutky, protože „z milosti spasení jste skrze víru, ne ze skutků, aby se někdo nechlubil“ (Ef 2,8).

Golgota je projevem nezměrné Boží lásky zjevené v Synu. Přes Golgotu vede cesta k Bohu, jiné cesty není. A tak Bible informuje celý svět, že „Bůh dal z lásky svého Syna, aby každý, kdo věří v Něho, nezahynul, ale měl — získal život věčný“.

Zabývejme se však dále „vlastním mostem“, který se klene nad dvěma pilíři, a to rozborém každého slova „mostu výry“ — **každý, kdo věří v Něho.**

KAŽDÝ — Opravdu se vztahuje toto jedinečné zjevení cesty záchrany všeobecně na všechny? Je možno takto zjednodušit životně důležité zaslíbení o spasení? Není něčím podmíněno? — Ano, **není pro všechny, ale pro každého, „kdo věří“!**

KDO VĚŘÍ — Zde se již výběr zúžuje: Každý, kdo věří! Jen ten tedy, kdo věří. A tak si podtrhneme pravdu Písem: ne kdokoliv a na jakýkoliv způsob bude spasen, ale jen ten každý, kdo věří!

Setkáváme se však s mnohými lidmi, kteří „také věří“. Vždyť není třeba vysokého vzdělání k uznání svrchované tvůrčí Boží moci. Stačí jen trochu zdra-

vého rozumu a „pochopena bývá ta jeho věčná moc a Božství ve věcech učiněných...“ (Ř 1,19–22). Za každým větším či menším výrobkem vidíme člověka, jeho tvůrčí schopnost, jeho ruce. Nejvšeňejší věci, které nás obklopují, židle, stoly, nádobí, atd. připisujeme řemeslníkům a mistrům. Za auty i raketami vidíme vědce a inženýry, za miliardami hvězd ve vesmíru vidíme Tvůrce. — Velký, nepřehledný je zástup těch, kteří věří. Ale ptejme se, zda tito lidé mají podíl na spasení, zda s touto „vírou“ vstoupí na most spasení. Se zármutkem musíme přiznat, že NE! Uznání Boha a jeho existence není dostačující „víra“ ke spasení!

Boží výrok — svědecí o spasení pokračuje dále:

KDO VĚŘÍ V NĚHO — Hle, jedinečný celek mostu spasení. **Kdo věří** v Něho, v Pána Ježíše Krista. — A opět. Je mnoho lidí, kteří věří, navštěvují chrámy a pobožnosti, konají obřady, činí služby a oběti, uctívají posvěcená místa a sochy, ale spasení nemohou být, protože se mylí v „malém“ detailu, nevěří v Něho. Věří v Boha, ve své skutky a svoji dobrotu, ale nespolehlají ve věře jen na Spasitele samého. Sám Pán Ježíš zpřesňuje pojem výry a říká: **„Kdo věří ve mne, jakož dí Pismo...“** (J 7,38). — Nelze věřit jakkoliv, podle způsobu lidí, ale podle Písem. Je naše výra podle Boží vůle?

Jedinečným obrazem potvrzujícím tuto pravdu je příběh o Korneliovi. Byl to pohan, římský vojenský hodnostář, ale při tom člověk „zbožný, bohabojný se vším domov svým, dající almužně mnohé lidu a modlící se vždycky Bohu“ (Sk 10). Jak ušlechtilý člověk! A přece, vše co konal, nestačilo ke spasení. Aby mohl být spasen, byl k němu poslán apoštol Petr, který mu zvěstuje „slova (Písem a evangelia) skrze něž spasen budeš ty i všechn dům tvář“ (Sk 11,14). „A Petr otevřev ústa, ... zvěstoval mu pokoj skrze Ježíše Krista, kterýž jest Pánem všeho. On jest ten ustanovený od Boha, skrze jméno jeho odpustění hříchů vezme všeliký, KDOŽKOLI UVÉRIL BY V NĚHO“ (Sk 10,34–43).

Jak dokonale je vyznačena cesta ke spasení. Je na čtenářích, aby prověřili svou výru. Věříš? Věříš v Pána Ježíše jako ve svého osobního Zachránce? Věříš podle Písem?

NEZAHYNUL, ALE MĚL ŽIVOT VĚČNÝ! Bud vstoupíš na most života v Kristu a šťastně přejdeš na věčnost, aneb přinucen mdlobou, stáří a sešlostí těla budeš stržen tokem smrti a zahyneš nejen fyzicky, ale též duchovně. Snad jsi velmi blízko, snad toužíš udělat jediný krok. Tak vstup, UVÉR V PÁNA JEŽÍŠE a budeš zachráněn!

ZNAMENÍ V EVANGELIU JANOVĚ

1. Voda proměněna ve víno (2,6–10)
Pán prokázal svou moc nad HMOTOU
2. Uzdravení syna královského služebníka (4,46–54)
Pán prokázal svou moc nad PROSTOREM
3. Uzdravení 38 let nemocného (5,5–9)
Pán prokázal svou moc nad ČASEM
4. Nasycení 5000 mužů (6,9–13)
Důkaz moci Pána Ježíše nad MNOŽSTVÍM
5. Chůze po vodě (6,16–22)
Pán Ježíš má moc nad ŽIVLÝM
6. Uzdravení slepého od narození (9,1–12)
Pán má moc nad LIDSKÝM NEŠTĚSTÍM
7. Vzkříšení Lazara (11,17–44)
Pán Ježíš má moc nad SMRTÍ

Svědectví o nevšední radosti

ČERVEN 1982

Probíhá modlitební shromáždění. Dříve, než přítomní pokleknou na kolena k modlitbám, bratr sloužící Slovem dělá pomlku a s vážností připomíná některé skutečnosti, které by se měly stát předmětem modlitebního zápasu sboru. Mluví o sestře N. Ď., která v pražské nemocnici stojí na pokraji života a smrti. „Nevíme, jaká je vůle Pánova pro její další život, ale prosme Pána za její zachování a uzdravení...“ Pak do hlubokého ticha odezívají modlitby bratři za trpící sestru, tak, jako kdysi v Jeruzalémě za trpícího Petra.

INTERMEZZO

Všichni ji známe. Je tichá, usměvavá, příjemná. Jako by to ani nebyla pravda, že vlastně od malíčka trpí a několik let denně se probouzí ona i její blízcí s otázkou: *Není to ten dnešní den, kdy Pán řekne: „Mé dítě, pojď!“?* Obě ledviny jí nepracují, a tak dvakrát týdně vstupuje do sanitky, která jí odváží do místnosti s bílými stěnami, lidmi pohybujícími se v bílém s rouškou na tváři, do míst, kde tráví desítky dlouhých hodin měsíčně a téměř 700 hodin ročně. Nemá jiné východisko, chce-li žít. Její krev musí procházet složitým filtračním zařízením, které nahrazuje funkce ledvin. Říkají tomu dialýza. Je zde téměř „nejstarší“ pacientkou a přitom má necelých dvacet let. Ti, co na dialýzu chodili před ní, už uvolnili navždy místa jiným. Teď je na řadě ona...?

Ale vratme se ještě několik roků zpět a nechme vyprávět sestru N. Ď. samu.

S VĚDEC VÍ N. Ď.

Vyrůstala jsem ve věřící rodině. Ani dost dobře si neumím uvěděnit, jaká je to pro mne veliká milost mít věřící rodiče. Od malíčka mě vedli k Pánu Ježíši a vzbuzovali v mé dětském srdci lásku k Němu. Jíž v útlém dětství jsem zatoužila stát se ovečkou Pána Ježíše. Tehdy jsem plně nechápala, co přináší život s Bohem, ale v mé srdci byla touha, aby moje hřichy byly odpuštěny. Bylo to v roce 1968, kdy jsem Pánu Ježíši v pokárně vyznala své hřichy a prosila jej, aby mě přijal. Vyslyšel mě. S přibývajícími léty jsem pak poznávala, že bez Něho bych neuměla a ani nechtěla žít.

Pochopila jsem, že také moje zdraví je v Jeho mocí. Jen Pán Bůh ví, proč jsem se narodila nemocná. Dovolil, aby mi ledviny přestaly pracovat, abych mohela pět let chodit na „umělou ledvinu“ a také, abych prožila neúspěšnou transplantaci...

Tady přerušuji její vyprávění a myslím na to, co bylo před čtyřmi roky.

ROK 1978

N. Ď. věrně chodí do shromáždění, ráda zpívá v pěveckém sboru. Studuje ekonomickou školu, pomáhá doma. Jak to při své těžké nemoci doveď? Chce žít, modlí se za to k Pánu. Ale je připravena i na odchod do jiných míst, kde je i pro ni připraveno „bílé roucho“ a domov – u Otce od Pána Ježíše.

Je sobota večer. V byte jejích rodičů se ozývá telefon. Potom přichází muž v bílém plášti. Počítáč v rámci mezinárodní spolupráce vybral naši milou N. k transplantaci ledviny. Slova rozloučení, sanitka, Praha, nemocnice..., ani všechno nestačí vnímat. V neděli odpoledne již hluboce spí v narkóze.

Po měsíční neúspěšné snaze lékarů je opět odvážena na operační sál. Tělo se brání cizimu předmětu, voperovaná ledvina musí z těla ven. Komplikace, bolesti. — Ach, jak nerada na to vzpomíná. Tak blízko životu a teď opět jen očekávání konce...?

Smutek dolehl i na sbory v našem okolí. Nebyli jsme vlažní? Jako sbor jsme málo využívali přednosti modlitebního zaslibení.

SESTRA N. VÝPRAVUJE DÁL

A přece, milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému. Pán Bůh má s každým svůj plán, který je dobrý a užitečný. A tento plán má také se mnou. Někdy se mi zdála cesta, po které mě Bůh vede, těžká a neschůdná, ale On mě znova a znova posiloval a tak jsem mohla prožívat Jeho předivnou moc. Když jse dovedla někdy i v slzách poděkovat za nemoc, tehdy jsem viděla Boží lásku a nabírala jsem novou sílu a radost do dalších dní. Není pěkné vědět, že mě můj nebeský Otec miluje a dává mi jen to, co je pro mne prospěšné? Mám Pána, kterému mohu důvěrovat a který má ve svých rukou celý můj život.

Náhle a neočekávaně v červnu tohoto roku přišla druhá transplantace. Před odjezdem do Prahy jsem mohla v modlitbě opět dosahnut ujištění, že jsem v péči milujícího Boha. Po operaci se čekalo, jak se můj organismus zachová, zda cizí ledvinu přijme nebo ne. Všichni jsme si přáli, aby mi ledvina hned pracovala, ale Pán Bůh měl jiný záměr. Tělo se začalo bránit. Opět se dostavily obávané komplikace. Týden po operaci jsem se nacházela mezi životem a smrtí. Stále jsem byla napojována na „umělou ledvinu“. Nové komplikace ztížily kriticky celou situaci. Pán Bůh však dělá životní obraty velmi často právě tehdy, kdy člověk s nimi už nejméně počítá. Tehdy, kdy je kalich utrpení tělesného i duševního naplněn a přetéká.

Pán mě chtěl přes utrpení něčemu naučit. Již v procesu tohoto utrpení jsem pocítila velmi blízkou přítomnost Pána Ježíše. On sám byl mojí silou a radostí. Každý přečtený verš z Božího Slova stal se pro mne živým a potěšujícím. Také vědomí, že modlitby vykoupených lidí Bůh vyslychá, mě naplnovalo jistotou a pokojem. Je krásné, že můžeme jedni za druhé prosit a děkovat. Vnitřní vyrovnost a radost v takové nemoci, dokonce i na pokraji smrti, může dát jen Bůh. Jen u Něho je nádherné vědomí bezpečí.

A pak učinil Bůh sám při mně svůj div. Jsem zdravá! Lidé řeknou: „Dnešní věda je na vysoké úrovni“. Ano, je to pravda. Lékaři udělají všechno, co je v jejich silách, ale zda organismus cizí ledvinu přijme již zaručit nemohou. Každý nový den se mohu radovat z Boží milosti a z vědomí, že jsem v ochraně Pána Ježíše. Naučila jsem se na něho spolehat a toužím svědčit o Jeho lásce. Vždyť Ježíš patří naše vděčnost, — jen Jemu —, Pánu života a smrti.

DOSLOV

Pokud jsme zdraví, neumíme se dostatečně vžít do situace nemocných. Neumíme pochopit jejich tělesné pocity a tím méně duševní a duchovní. Jakou radost prožívá naše milá sestra, když prvně mohla snít ovoce jako zdravý člověk! Jaká to změna, když po návratu z Prahy domů nemusí třetí nebo čtvrtý den očekávat sanitku. Je nám námi jako důkaz Boží milosti a moci. Skrze ní opět promluvil k nám Pán. Ukázal nám, jak málo dovedeme společně jako jedna duše zápasit na modlitbách! A přece On si to přeje. Ukázal všem, mladým i starším, že žije a doveďte způsobit i to, co se lidskému rozumu zdá nemožné. A to nám bude naše N. Ď. svým životem stále připomínat.

-jos

◆ Ke ztišení je třeba největší síly

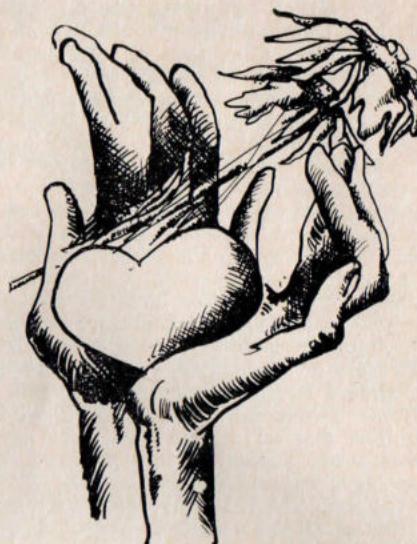
◆ Nelomte tolik rukama, nýbrž raději je více spínejte
k modlitbám

ZVELEBOVANIE

Zvelebovanie, chvalorečenie, klaňanie sa Bohu je v ľudských myslach tak všeobecné spojené s vonkajšími obradmi, že sa niekedy prehliada, že pravá svätoslužba je vecou srdca, cítenie duše. Modlitba je požehnanou činnosťou všetkých, čo si uvedomujú svoju slabosť a núdzu. Ďakovanie sluší za všetko, čím sme boli Bohom obdarovaní. Ale zvelebovanie je vyšší cit, pretože sa zameriava nielen na jeho diela, lež na Boha samého, jeho dokonalosť a slávu.

Formálnosť nemôže uspokojiť toho, ktorý vylial svoju dušu na smrť, aby ľud požehnal. Láska, ktorá sa prejavila na kríži, si zaslhuje viac než čo môže priniesť aj ten najkrajší obrad, aký by ľudia mohli vymyslieť. Bolo to v súvislosti s prázdnotou obradov, čo Pán raz povedal „nadarmo ma ctia“. A tomu ľudu, ktorý už po dlhej čase viedol spory o pravé miesto bohoslužby patrili slová „Vy sa klaniate a nazviete komu.“ Srdce nemôže velebiť toho, koho nepozná. Človek začína poznávať Boha tak, že si uvedomuje svoju hriešnosť a potom sladké uistenie, že Kristova krv všetku jeho vinu odstránila. To upokojuje svedomie na všetky časy a rozháňa všetku bázeň. Zatým nasleduje oceňovanie darov a Darca sám sa stáva všetkým vo všetkom. Čím viacej ho poznávame, tým hlbšie sa duša skláňa pred ním a zvelebuje ho. On sa jej stáva Bohom radosť a plesania.

Hoci bohoslužba je sama osobe rovnaká po celé veky, sú v dejinách Božieho ľudu niektoré rázovitosti. Tak patriarchovia sa mu klaňali ako Bohu Všemohúcomu, Izrael ako Jehovovi, kresťania majú výsadu poznaf ho ako svojho Otca. A opäť, v dobe patriarch-

chov bola bohoslužba záležitosťou rodiny, v Izraelovi bola sústredená v národe ako celku bez rozlišovania medzi obrátenými a neobrátenými. V Cirkvi je spojená so zhromaždením Jego vykúpených spomedzi všetkých ľudí na svete.

Pravá bohoslužba má svoju moc v DUCHU SVÄTOM, tak ako i každá ostatná činnosť. Ako obratný ľudobník, Svätý Duch hrá na srdeciach ľudu, ktorí vriají Božiu milosť a vytvára harmoniu prijemnú v ušiach nebeských bytostí. Pán Ježiš povedal o pravých modlitebníkoch, že takých Boh hľadá. Je obdivuhodné, že nachádza zaľúbenie v duchovných obetiach synov ľudských, ale prítomnosť Veľkého Veľkňaza v pravej svätyni vysvetluje tento div. Dokonalosť jeho vlastnej Osoby a diela zaručuje prístup všetkým chválam, ktoré zdola vystupujú od jeho ľudu. spr. mk

◆ Kdo približne stojí oběma nohami na zemi, nemôže učinit žádný krok k nebi

PODLE PÍSEM

Snad nám poslouží k duchovnímu vzdelení a prohloubení víry, když si připomeneme, jak Pán Ježiš dbal na to, aby vše konal podle Písem, aby se Písmo naplnila.

- PŘIŠEL. Vyzývá Židy, aby se dotazovali Písem, neboť ta vydávají svědectví o Něm (J 5,39). Učedníkům otvírá mysl, aby rozuměli Písmu, že tak je psáno a tak musí Kristus trpět a třetího dne vstát z mrtvých (L 24,44 až 47).
- UJÍMÁ SE FUNKCE SPASITELE (L 4,17–21).
- VYKLÁDAL PÍSMA (J 7,15).

- ČINIL MOCNÉ SKUTKY (Iz 42,1–7; Mt 9,1–8 a další).
- BYL ZAJAT (Mt 26,55–56).
- TRPĚL (L 24,26).

- ŽÍZNIL na kríži (J 19,28).
Jeho oděv dělili podle Písem (J 19,24).
Kost nebyla zlámána podle Písem (J 19,36).

- ZEMŘEL (Dn 9,26; Iz 53,7).
- BYL POHŘBEN (Iz 53,9).
- VSTAL Z MRTVÝCH (1K 15,3–4).
- OPĚT PŘIJDE (J 14,1–4).

Vše, co vykonal Pán Ježiš, a vše, co se dělo skrze něho a kolem něho, to vše bylo v souladu s Písmem. Pán dbal důsledně na to, aby naplnil Písma a byl skrze Písma takto poznatelný. Byl poslušný ve všem Otci. A když on, Boží Syn, tak důsledně dbal na Písma, tím více my lidé bychom měli na Písma dbát, abychom měli pravou - Boží víru!

-šek

doplňováčka

Chceš-li se zklamat —
hleď na lidi,
chceš-li být skličený —
hleď na sebe,
chceš-li se vzmužit
a vítězit —
hleď na KRISTA.

Erich Sauer

K . x . .	Oz 12,11
K . x . .	1M 41,2
K . x . .	Mt 26,58
K . x . .	Joz 19,27
K . x . .	4M 13,31
K . x . .	L 13,14
K . x . .	Mt 25,32
K . x . .	Ez 13,18
K . x . .	Ef 4,16

Slova do tajenky jsou v uvedených biblických místech. Tajenka je ve sloupci „x“ Fp 4,3–7.

-vt

- ◆ Našim posláním není soudit, nýbrž spor urovnávat, smlírovat
- ◆ K utrpení se člověk narodil, ale běda člověku skrze kterého pocházejí pohoršení

POUŽÍVÁNÍ ZPĚVNÍKŮ NA POHŘBU

Oznamujeme bratřím a sestrám, že při pohřebních shromážděních Křesťanských sborů v ČSR se používají zpěvníky „Písně staré a nové“.

-r

Milá sestra Emilie RODOWSKÁ z Českého Těšina se 21. prosince 1982 dožila vzácného životního jubilea — 85 let. Spasitelnou milost v Pánu Ježíši přijala již ve svém mládí a po boku svého manžela stojí věrně již 64 let. V příjemném rodinném prostředí dcery a zetě, vnuků a pravnuků prožívají manželé Rodowští klidné stáří, plné vzpomínek na skromný, ale duchovně bohatý a požehnaný život. I když vše tak uběhlo, sestra se potěšuje tím, že jejich život byl obohacen Boží milostí a službou pro Pána a tudíž nebyl marný.

Všichni, kteří sestru známe, jí přejeme hodně svěžesti, zdraví a požehnání od Pána do dalších dnů.
-šek

Zo zboru v Rači pri Bratislave prišla zpráva, že dňa 16. 10. 1982 si Pán povolal k sebe brata LUDOVÍTA HAUSKRECHTA vo veku 86 rokov. Milý brat patril 31 rokov Pánovi, rád chodil do zhromaždenia, a to aj vtedy, keď už mal podlomené zdravie.

DK

Vzpomínáme také na bratra JOSEFA LÖVENSTEINA, kterého Pán povolal do své slávy v lednu t. r. Jaké milé bylo setkat se s ním v místeckém shromáždení, podívat se do jeho usměvavé tváře i přesto, že jeho život provázely nemoc, těžkoosti, nepochopení... Své putování ukončil ve věku 73 let.
-jos

Dňa 28. 6. 1982 odišla k svojmu Pánovi vo veku 87 rokov drahá sestra MÁRIA ZACHAROVÁ z Nolčova. Pred viac ako 50 rokmi prijala Pána Ježíša do svojho srdca i do svojho domu, v ktorom bývalo dlhé roky zhromaždenie. Bola prvá veriacia duša v tejto obci. Zažila fažkosti, ale aj prebudenie a obrátenie mnohých duš. Radovala sa zo spasenia, rada spievala duchovné piesne sama i so susedmi, aj keď bola v núdzi. V posledných piatich rokoch bola ochrnutá na jeden bok, preto ju museli prenášať. Nesťažovala si. Zato sme ju navštevovali, potešovali sme sa Božím Slovom a duchovnými piesňami. Je nám veľkým vzorom v utrpení a bolestiach, ktoré tiško znášala, a za všetko ďakovala Pánovi a oslavovala ho. Jej život bol plný lásky, nehľadala svojho vlastného, ale večné i časné blaho iných.

Spomínáme na milú sestru Zacharovú a ďakujeme Pánovi za všetko, čo nám s ňou daroval.
jč

V októbri minulého roku si Pán povolal do svojho večného odpočinku milú sestru ANNU KRÚŽIKOVÚ z Púchova vo veku 72 rokov. Z časnosti do večnosti prešla po krátkej nemoci náhle a tiško, ale v plnej istote viery, že sa tam stretne zo svojím Spasiteľom, s ktorým chodila 31 rokov.

Poznali sme ju ako vždy sa usmievajúcu babičku, tichú manželku, starostlivú matku a pokornú sestru v Kristovi. Jej miesto v púchovskom a nimmickom zhromaždení bolo vždy obsadené. Mala ku každému milé slovo a tichý úsmev, ktorým vždy veľa povedala. Mali sme ju radi pre jej duchovné kvality. Jej úsmev a privetivé slovo nám všetkým bude chýbať. Ona odišla do nebeskej vlasti, nám zanechala peknú spomienku a dobrý priklad k nasledovaniu.
pk